

Arrest

nr. 347 654 van 2 juni 2026
in de zaak RvV X II

Inzake: **X**

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat N. ZAMANI**
 Frans Gasthuislaan 33
 1081 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 16 januari 2026 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 december 2025.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 februari 2026 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 maart 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. ZAMANI, die verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn en België te zijn binnengekomen op 8 oktober 2024, dient op 10 oktober 2024 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Nadat een vragenlijst wordt ingevuld en ondertekend, wordt het dossier van verzoeker op 19 februari 2025 door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS), waar verzoeker gehoord wordt op 27 mei 2025 en 20 november 2025.

1.3. Op 23 december 2025 neemt de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de adjunct-commissaris) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Dit is de bestreden beslissing waarin het feitenrelaas wordt weergegeven als volgt:

“U verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben en geboren te zijn in het dorp Shah-i-Kot in het district Zurmat in de provincie Paktia. U woonde hier met uw ouders, broer G.R. (...) (15) en zussen A. (...) (25) en H. (...) (28).

Sinds 2008 eisten de taliban met als leiders M.Sh. (...) en M.S. (...) het veld en het huis van uw gezin op. Nadat de jirga had besloten dat het land toebehoorde aan uw vader, werd hij ruim een half jaar later in 2009 of 2010 onderweg naar huis na het vrijdaggebed gedood. De taliban namen daaropvolgend jullie velden over. Dezelfde mensen probeerden hierna uw zus H. (...), die toen 15 jaar oud was, te schaken voor M.S. (...). Zo probeerden ze via de erfenis van dit huwelijk het huis over te nemen. De taliban kwamen in deze periode ook meermaals in het huis van uw gezin langs, vroegen om eten en drinken en als ze dat niet gaven, sloegen ze uw gezin. Ze wilden op die manier druk zetten om jullie huis te verlaten.

Uw gezin, samen met de maternale nonkel, verhuisde door dit conflict in 2011 naar Haripur in Pakistan, waar jullie vier jaar een vluchtelingenkaart hadden. Toen die verviel, leefden jullie hier irregulier verder. Uw twee zussen vertrokken na een jaar of anderhalf jaar terug naar Afghanistan.

In september 2023 verliet u samen met uw broer G.R. (...) Pakistan. U reisde 15 dagen door Iran, verloor uw broer op de grens tussen Iran en Turkije, bleef 5 maanden in Turkije en stond uw vingerafdrukken af op 4/7/2024 in Bulgarije. U kwam aan in België op 08/10/2024, waar u twee dagen later een verzoek om internationale bescherming indiende. Bij terugkeer vreest u dat de taliban u gaan doden om te voorkomen dat u wraak zou nemen voor de dood van uw vader.

Ter staving van uw verzoek legt u de originele taskara's van uw ouders neer, net als de originele beslissing van de jirga, de originele overlijdensakte van uw vader, kopies van twee aanklachtenbrieven, een kopie van uw Proof of Registration-card in Pakistan en foto's van uw familieleden in Haripur.

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker onderbouwt zijn enig middel als volgt:

“16. Voormelde wetgeving vermeldt dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor deze beslissing moet opnemen. Deze motivering moet bestaan uit de juridische en feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen. De motivering moet daarenboven afdoende zijn. D.w.z. draagkrachtig en deugdelijk.

17. Het CGVS is volledig ten onrechte de mening toegedaan dat verzoeker niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus noch voor de subsidiaire beschermingsstatus, omdat verzoeker zogenaamd tegenstrijdige verklaringen zou hebben afgelegd. Het CGVS interpreteert de chronologie van de verklaringen van verzoeker zeer eng en leidt daaruit conclusies af die niet volledig juist is. Het argument van het CGVS dat een zwangerschap van de moeder van verzoeker “twee jaar” zou impliceren, is speculatief en houdt onvoldoende rekening met onnauwkeurige herinneringen bij traumatische gebeurtenissen van verzoeker. Verder werd dienaangaande ook helemaal geen rekening gehouden door het CGVS met betrekking tot culturele en administratieve realiteit (registraties in Afghanistan en Pakistan die vaak veel later dan de geboorte worden verricht). Het CGVS heeft evenmin rekening gehouden met het feit dat verzoeker minderjarig was ten tijde van de feiten.

18. Het CGVS meent ook dat er tegenstrijdigheden zijn met betrekking tot contact tussen moeder en zussen, verblijfplaatsen van de zussen, kennis over hun huidige situatie. Echter, blijkt uit de notities van de verklaringen dat verzoeker consequent verklaart zelf geen rechtstreeks contact te hebben gehad. Verzoeker gaf ook aan dat hij niet weet of zijn moeder nog contact heeft.

19. Hetgeen door het CGVS derhalve wordt aangehaald als zogenaamd “tegenstrijdige verklaringen” zijn in werkelijkheid nuances en onzekerheden en dus geen echte contradicties. Zo achtte het CGVS het onlogisch dat de zus van verzoeker zou zijn teruggekeerd indien zij daadwerkelijk bedreigd werd. Hoewel uit de verklaringen van verzoeker duidelijk blijkt dat zij gehuwd is binnen een Kuchi-context, dat zij dus nomadisch leeft, dat er geen contact of zicht is op eventuele problemen. Uit de bestreden beslissing blijkt dat het CGVS dit simpelweg vervangt door eigen hypothesen, door te stellen hoe vervolging zich zou “moeten” manifesteren. Dit is niet correct en voldoet niet aan de motiveringsplicht, daar deze redenering ex post betreft, zonder concrete tegenindicaties.

20. Met betrekking tot de door verzoeker voorgelegde documenten, met name de jirga-beslissing, de taskara's en de overlijdensakte van zijn vader, minimaliseert het CGVS hun bewijswaarde door te verwijzen naar de vermeende “manipuleerbaarheid” van Afghaanse documenten. Een dergelijk louter algemeen en abstract argument voldoet evenwel niet aan de motiveringsplicht. Het CGVS preciseert niet op welke concrete elementen het deze twijfel baseert, noch toont het aan waarom deze documenten in casu hun geloofwaardigheid zouden verliezen. Integendeel blijkt uit het administratief dossier dat deze stukken intern

coherent zijn en aansluiten bij het asielrelaas van verzoeker, zodat zij niet zonder verdere, individuele motivering terzijde konden worden geschoven.

21. Verder dient te worden opgemerkt dat de machtsovername door de Taliban van 15 augustus 2021 voor verzoeker betekent dat hij nergens meer veilig is in Afghanistan, omdat hij al lange tijd in het buitenland heeft verbleven. Het CGVS heeft derhalve met de gevolgen en de werkwijze van de Taliban zoals deze genoegzaam bekend is geen rekening gehouden. Het CGVS dient nochtans met elk relevant gegeven waarover hij beschikt, ook al wordt dit niet door verzoeker van de internationale bescherming medegedeeld, rekening te houden. Dat een profiel als verzoeker nergens meer veilig is in Afghanistan blijkt nochtans uit het rapport van COI van augustus 2022. In

it rapport wordt uitdrukkelijk als volgt medegedeeld:

(...)

(Eigen markering)

22. Uit het voormelde COI- rapport van augustus 2022 blijkt trouwens dat elke Afghaan die is gevlucht wordt geacht een slechte moslim te zijn met alle gevolgen van dien (zie p.50 e.v. van COI-rapport augustus 2022)¹

23. De vrees van verzoeker is dan ook terecht, omdat Taliban zeer wraakzuchtige organisatie is. Uit de objectieve bronnen blijkt dan ook dat er na de machtsovername door de Taliban verslechtering van mensenrechtensituatie in Afghanistan is. Zo kunnen de Taliban-strijders op eigen initiatief handelen, aangezien ze geen straf of consequenties kunnen ondergaan. De vertegenwoordigers van de Taliban hebben trouwens toegegeven dat hun strijders inderdaad niet altijd conform het officiële beleid van de Taliban handelden, maar eerder uit persoonlijke wraakzuchtigheid². Dit werd trouwens ook op 23 augustus 2023 opnieuw bevestigd door de Verenigde Naties (stuk 5)³.

24. Verder dient eveneens te worden opgemerkt dat de Afghanen die lange tijd in het buitenland hebben gewoond zoals verzoeker door de Taliban als 'verwesterd' worden beschouwd. Dit betreft voor verzoeker een bijkomen probleem. Afghanen die als 'verwesterd' worden beschouwd, lopen het risico te worden bedreigd, gemarteld, afgeperst, ontvoerd of vermoord door de Taliban. De Taliban verdenkt de mensen die terugkeren van westerse waarden te importeren of worden als 'buitenstaanders' of spionnen beschouwd. ⁴ Verzoeker vreest dan ook dat hij ook hierdoor zou worden geëxecuteerd met als gevolg dat hij zeer strenge straffen zou moeten ondergaan en/of zou worden geëxecuteerd.

25. Verschillende objectieve bronnen geven aan dat de Taliban een strikte interpretatie heeft van de Sharia, en dat ze een strenge controle uitoefenen op het dagelijkse leven van de Afghanen door de strenge straffen en executies (stuk 3)⁵. De Taliban voert hudud- straffen uit. De hudud-straffen variëren van openbare zweepslagen tot openbare steniging tot de dood, amputatie van handen en kruisiging. Hudud- misdaden kunnen niet worden vergeven door het slachtoffer noch door de staat. De straffen moeten bovendien in het openbaar worden uitgevoerd om de vermeende dader die zonder enig duidelijk noch eerlijk proces wordt veroordeeld te kunnen vernederen door deze hudud-straffen.⁶

26. Verder blijkt uit het EASO-rapport van januari 2022 en uit het COI-rapport van augustus 2022 dat de Taliban geen afstand heeft genomen van hun voormelde hudud-straffen die voortvloeien uit de strikte toepassing van de Sharia. Dienaangaande vermeldt het voormelde EASO-rapport als volgt (zie EASO-rapport januari 2022, p.16)⁷:

"The Taliban did not announce in detail how they intend to govern Afghanistan, nor which type of political system they envisaged to adopt. Instead, there was a tendency to refer to Sharia as the legal system they were going to impose. During the first press conference after the takeover, Taliban spokesmen said that the Taliban had changed during the past 20 years in terms of experience, maturity and vision, but that Afghanistan was still a Muslim nation and that there would be 'a strong Islamic government'. The Taliban also announced that they intended to act on the basis of their principles, religion and culture, and emphasised the importance of Islam and that 'nothing should be against Islamic values'. The same day, 17 August 2021, senior Taliban member Waheedullah Hashimi told Reuters that 'we will not discuss what type of political system should we apply in Afghanistan because it is clear. It is sharia law and that is it'. Political analysts commenting the issue claimed that the ideal state of the Taliban was highly centralized with laws and policy being implemented nationwide. After the announcement of the interim-government, the Taliban did not give any time indications on how long it would hold office or on what constitutional basis it would function. On 28 September 2021, the Afghan Ministry of Justice published a statement in which the acting Minister of Justice was said to have indicated to the Chinese ambassador that provisions from the constitution of the King Mohammad Zahir era would be enacted temporarily, except for content contradicting Sharia law or 'principles of the Islamic Emirate'.

After the takeover the Taliban did not indicate that they would hold elections. However, the official spokesperson for the Taliban's Qatar office, Suhail Shaheen, did not fully exclude this possibility as he told Voice of America's (VOA) Urdu Service that the issue of elections would be determined when drafting a new constitution. On the other hand, the Taliban have previously repeatedly rejected the idea of forming a government based on elections. In the above-mentioned interview with Reuters, senior Taliban member Hashimi said that 'there will be no democratic system at all'. According to an article by United States Institute of Peace (USIP), the interim government was 'modelled on the same system' as in the 1990s with both a spiritual leader and a prime minister heading the government. Looking at its decision-making structure, the

announced emirate could be described as a religious theocracy ruled by the commander of believers and supreme leader Mullah Haibatullah Akhundzada who has had the authority over the Taliban's political, religious and military affairs since 2016. On 31 October 2021, after years of absence from public view and rumours of being deceased, Akhundzada appeared in public and held a speech in Kandahar city."

(eigen onderlijning)

27. De interpretatie van de Sharia door de Taliban is de meest brutale van heel de wereld. De huidige Afghaanse overheid, m.n. de Taliban legt straffen op die nergens anders in de (islamitische) wereld voorkomt (stuk 4).⁸

28. Zelfs zonder uitgesproken publieke uitingen kan het loutere feit dat iemand uit Europa terugkeert al tot argwaan of repressie leiden in Afghanistan. Dit geldt in het bijzonder voor jonge mannen zoals verzoeker die een tijd in het Westen verbleven, terugkeren zonder duidelijk werk of familiebanden, of waarvan bekend is dat ze een asielaanvraag indienden.

29. Verder dient ook te worden opgemerkt dat het principe van zorgvuldigheidsbeginsel inhoudt dat de gemachtigde van de minister de verplichting heeft om zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze dient voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvS 14 februari 2006, arrest nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, arrest nr. 167.411; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 18 juli 2019, arrest nr. 224 105). In casu blijkt dit niet het geval te zijn.

30. Het CGVS gaat zeer kort door de bocht door te stellen dat Afghanistan veilig is en dat verzoeker geen recht heeft op een bescherming. Dit tracht het CGVS vervolgens te staven door zeer summier en selectief te citeren uit het EASO-rapport en COI-rapport. Hoewel uit de overgrote meerderheid van deze rapporten duidelijk blijkt dat de Taliban geen afstand heeft gedaan van de strikte toepassing van de Sharia (zie ook citaat supra) en dat de veiligheidssituatie van Afghanistan geenszins is veranderd. Wel integendeel, uit het voormelde rapporten blijkt zelfs zeer duidelijk dat de veiligheidssituatie van Afghanistan verslechterd is sinds de machtsvername door de Taliban. Het EASO-rapport vermeldt eveneens als volgt⁹:

"An Afghan journalist suggested that the Taliban had not changed since the 1990s, and that the virtue and vice squads were trying to operate away from the eyes of (especially Western) media."¹⁰

(...)¹¹

Although it was difficult to determine whether reported atrocities were systematic or not, there was reportedly room for Taliban fighters to act on their own initiative as they did not seem to face punishment or any consequences. Taliban representatives made statements in which they acknowledged that Taliban fighters sometimes did not act in line with the official policy because of personal enmities and desire for revenge. In some cases, the Taliban claimed that they would punish members acting against the official policy, that they would establish commissions to prevent unwanted behaviour, and remove problematic members from military ranks. Furthermore, they declared a 'ban on arbitrary military operations and courts' by Taliban members and stated that they were willing to create five sub-commissions to apply these measures in all provinces. However, as noted by sources interviewed by EASO there were no reports of Taliban fighters being punished or facing other consequences for misconduct¹⁹⁰, except for an instance in October 2021 when Taliban spokesperson Zabihullah Mujahid stated that two people involved in a shooting at a wedding had been arrested, without clarifying whether these persons were Taliban fighters or not. Patricia Gossman, associate director for the Asia division of Human Rights Watch, told Radio Free Europe/Radio Liberty (RFE/RL) that there were many reports of people being arrested 'purely for having any association with the former security forces and family members being interrogated or beaten by Taliban looking for former officials', and that those carrying out such abuses appeared to have been given a 'free hand' while top-officials denied such events taking place.

(...)

31. Uit het bovenvermelde rapport blijkt derhalve duidelijk dat er sprake is van een willekeurig geweld.

32. De analyse van het CGVS met betrekking tot de economische en humanitaire situatie in Afghanistan is evenmin afdoende gemotiveerd. Het CGVS baseert zich op EUAA-rapporten van 2024 en besluit daaruit dat er geen sprake zou zijn van een algemeen reëel risico in de zin van artikel 48/4, §2, c) Vw. Deze beoordeling blijft evenwel zeer algemeen van aard.

Het CGVS heeft in dit verband nagelaten een individuele en concrete toetsing te verrichten aan het persoonlijke profiel van verzoeker. In het bijzonder worden het door verzoeker aangehaalde grondconflict en zijn familiale voorgeschiedenis volledig losgekoppeld van de veiligheids- en risicoanalyse, hetgeen niet verenigbaar is met de vereisten van de motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Bovendien heeft het CGVS bij zijn beoordeling onvoldoende rekening gehouden met objectieve bronnen met betrekking tot de economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Zo heeft het United Nations Office for the Coordination of Humanitarian Affairs op 11 januari 2022 vastgesteld dat de humanitaire crisis in Afghanistan een structureel en uitzonderlijk karakter vertoont, met wijdverspreide voedselonzeekerheid, extreme armoede en een ernstig tekort aan basisvoorzieningen, factoren die in samenhang met het individuele profiel van verzoeker in de beoordeling hadden moeten worden betrokken:

"We go into 2022 with unprecedented levels of need amongst ordinary women, men and children of Afghanistan. 24.4 million people are in humanitarian need – more than half the population. Years of

compounded crises and under-investment have resulted in nearly four times the number of people in need of lifesaving humanitarian assistance compared to just three years ago.

The country is currently facing the second drought in four years, the worst of its kind in 27 years. As a result, Afghanistan now has the highest number of people in emergency food insecurity in the world – this is a terrifying 35 per cent increase from the same time last year. More than one in two children under-five is facing acute malnutrition and will be at risk of death if immediate action is not taken. The already over-burdened health system is straining to survive numerous shocks, including due to the continuing impact of COVID-19, spikes in waterborne diseases, frustratingly persistent strains of polio and a sudden collapse in predictable financing that has kept the nationwide health infrastructure afloat. The economic crisis currently facing the country has sent prices skyrocketing, while simultaneously diminishing people's purchasing power. People are increasingly desperate, have exhausted nearly all coping mechanisms and have resorted to taking on unmanageable debt burdens and relying on dangerous coping mechanisms to survive. The situation of women and girls is particularly dire as their rights and opportunities have become increasingly restricted. The burden the people of Afghanistan have been forced to carry is far too heavy to manage alone.

Over the course of a tumultuous and unpredictable year, the humanitarian community has proven its capacity to scale-up to meet new needs, including in response to recurrent natural disasters, escalating conflict, the withdrawal of international forces and the shift in the governance structure. I am proud to say that despite the numerous challenges created by the worsening security environment and increase in overall need, humanitarian organisations have persistently proven their commitment to stay and deliver and increase overall reach. Non-Government Organisations (NGOs) remain the backbone of this response and I look forward to further investment in sustaining a vibrant and engaged NGOs and civil society sector in the year to come. In 2022, humanitarian organisations have an ambitious plan to reach 22.1 million people with life-saving multi-sectoral assistance.

In order to do this, the 2022 HRP requires \$4.4 billion. People's survival depends on the 158 dedicated humanitarian organisations operating in Afghanistan receiving sufficient financial resources to deliver. The consequences of late or inadequate funding are very real. Years of funding shortfalls have increasingly required humanitarians to try to do more with less and the limited rollout of complementary development assistance and sudden cessation of predictable development assistance have all been factors in the worsening outlook for 2022.

(...)13"

33. European Union Agency for Asylum heeft op 10 januari 2022 eveneens het hiernavolgende gepubliceerd aangaande Afghanistan:

"Today, the European Asylum Support Office (EASO) published a Country of Origin Information (COI) Report on Afghanistan. The report is titled 'EASO COI Report Afghanistan: Country focus' and covers initial developments since the Taliban takeover on 15 August 2021, namely the Taliban's government formation, policy making and policy implementation, as well as the situation under Taliban rule for the general population and for some specific groups or profiles. Security incidents and violence related to resistance, insurgent groups, terrorism and similar elements have also been included, as well as information on the general humanitarian situation. The report does not cover events after 8 December 2021.

The Taliban takeover of Afghanistan has manifested itself with high degrees of variability across the country. Although an interim government has been announced, the implementation of formal policy and sharia law seems to differ. For instance, there are regional differences in girls' access to secondary education, and there have been reports on local Taliban leaders, as well as Taliban fighters, imposing their own perception of sharia law related to areas such as dress codes, cutting beards, women's freedom of movement, and women's access to work. Such variability was also reported in Taliban fighters' adherence to the issued amnesty for persons affiliated with the former government, and in their response to demonstrations. There was also a reported uncertainty among the general population of which laws being in effect, making many conform with what they perceived as being in line with Taliban norms, such as wearing traditional clothing or women staying indoors, although such official regulations had not been issued.

The general security situation as regards conflict-related violence has changed in the country as the former government collapsed in mid-August 2021. There are reported pockets of resistance in some areas, and also reported clashes between the Taliban and the Islamic State Khorasan Province (ISKP). ISKP have also been attributed severe attacks against Shia Mosques, hospitals and other targets.

The humanitarian situation in the country has deteriorated since the Taliban takeover. Drought, international sanctions and the financial crisis have severely impacted the levels of food insecurity, children's access to education, and the access to medical care. The health care system is under pressure with shortages in funding, staff and medicines.

As the situation in Afghanistan evolves, EASO will continue to conduct COI research and publish on topics that are of particular relevance to international protection status determination for Afghan asylum seekers. Such information is crucial for the individual assessment of protection needs of asylum applicants, and for the ongoing development of a EASO country guidance note on Afghanistan. By developing such guidance, based on a common analysis of COI together with senior policy experts from Member States, EASO aims to foster higher levels of convergence in Member States' asylum decision practices.

In January – October 2021, Afghans lodged over 73 900 applications for international protection in the EU+, up by 91 % compared to the same period in 2020. In September, there was a peak – the highest since September 2016 – partly related to the evacuations from Afghanistan. In October, the number of applications declined from the September peak, but still remained high. Since August, Afghans have been the largest group of applicants in the EU+. The upward trend in applications has triggered a rise in decisions issued at first instance. Nevertheless, the number of decisions issued to Afghans was far lower than the number of Afghan applications lodged in the last few months. This resulted in an increase of Afghan cases awaiting a decision at first instance (especially recently lodged), which exceeded 61 700 at the end of October, the most since October 2017. Recent events in Afghanistan have had an impact on the EU+ recognition rate at first instance. After fluctuating between 45 % and 60 % earlier in 2021 and rising to 86 % in September, in October, the recognition rate for Afghans reached 91 %. Almost 80 % of all positive decisions in October granted refugee status and the remainder granted subsidiary protection, while the corresponding percentage was 46 % in the first 10 months in 2021. For more information see EASO's Latest Asylum Trends page.

The report was drafted by EASO in accordance with the EASO COI Report Methodology, and was reviewed by the COI Units of the Belgian Office of the Commissioner General for Refugees and Stateless Persons, the Dutch Ministry of Justice, the Greek Ministry of Migration and Asylum, the Slovak Migration Office of the Ministry of Interior, the Swedish Migration Agency, as well as Landinfo – the Norwegian Country of Origin Information Centre.

The report can be downloaded from the EASO COI Portal. Further information on EASO COI and Country Guidance activities, including on Afghanistan, can be found on the EASO website.¹⁴

(eigen onderlijning)

34. uman Rights Watch deelde op 1 maart 2022 op zijn website aangaande economische humanitaire situatie van Afghanistan als volgt:

“How serious is the humanitarian situation in Afghanistan?

Since the US withdrawal and the Taliban takeover of Afghanistan in August 2021, the country has endured a deepening and increasingly deadly humanitarian crisis. Acute malnutrition is spiking across the country and 95 percent of households have been experiencing insufficient food consumption and food insecurity. At least 55 percent of the population is “expected to be in crisis or emergency levels of food insecurity” through March 2022, according to the United Nations. Humanitarian organizations have repeatedly issued warnings about the sheer scale of the crisis and how much worse it can get. Afghan children are starving to death nearly every day.

(...)”¹⁵

35. Op de website van het United Nations Office for the Coordination of Humanitarian Affairs (UNOCHA) wordt aangaande economische humanitaire situatie van Afghanistan recentelijk, zijnde 2025 als volgt vermeld:

“A shrinking protection space, a fragile economy, insufficient access to basic services, natural hazards and climate-induced shocks, as well as regional political dynamics continue to undermine the ability of Afghans to recover from 40 years of conflict. In 2025, almost half of the population – some 22.9 million people – will require humanitarian assistance to survive.

The sustained imposition of rights-related restrictions by the Taliban de facto authorities have heightened protection risks among women, girls and boys, young people and other at-risk groups, limiting their access to essential lifesaving services and livelihood opportunities, deepening disparities and pushing them into further humanitarian need year after year.”

36. De situatie van 2022 is derhalve niet verbeterd, wel integendeel deze situatie is verslechterd, daar ook uit de analyse van 2025 blijkt dat bijna de helft van de bevolking in 2025 humanitaire hulp nodig heeft om te overleven. Zo blijkt uit de officiële EU-pagina¹⁶ dat Afghanistan in 2025 ruim 22,9 miljoen mensen humanitaire hulp nodig heeft. Dat ongeveer 10 miljoen mensen in acute voedselonzeekerheid leven. Dat 3,5 miljoen kinderen jonger dan vijf jaar acuut ondervoed zijn. Dit uitdrukkelijk als volgt medegedeeld (stuk 7):

“Afghanistan is in 2025 nog steeds het land met een van de grootste humanitaire crises ter wereld: ruim 22,9 miljoen mensen hebben humanitaire hulp nodig (meer dan de helft van de bevolking). Momenteel leven 10 miljoen mensen in acute voedselonzeekerheid en zijn 3,5 miljoen kinderen onder 5 jaar acuut ondervoed.

(...)”

(eigen markering)

Deze gegevens zijn door de EU zeer recentelijk zelf gepubliceerd en gelden dus als objectieve bron voor de humanitaire situatie. Hieruit blijkt derhalve dat de situatie in Afghanistan uitzonderlijk ernstig is (stuk 7).

37. Uit het voorgaande blijkt derhalve dat het CGVS duidelijk niet gehandeld heeft conform Wet betreffende uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (Wet 29.07.1991), artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en de zorgvuldigheidsplicht. De bestreden beslissing bevat dan ook geen voldoende motivering, daar er geen rekening werd gehouden met de veiligheidssituatie van Afghanistan en de beschikbare objectieve bronnen dienaangaande.

38. ‘De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtsverschrijding genomen’ (R.v.St. 04 maart 1960, Brinkhuysen, nr. 7681; R.v.St. 30 september 1960, Janssens, nr. 8094; R.v.St. 23 november 1965, stad Oostende, nr. 11.519)³⁹.

Krachtens de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen is het een substantiële vormvereiste dat motivering, en dan nog noodzakelijkerwijze een juiste en juridisch aanvaardbare motivering dient te gebeuren van de door de overheid genomen beslissingen.

40. Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist en/of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven. De beslissing werd derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd, daar zij geen rekening houdt met de veiligheidssituatie van verzoeker in Afghanistan. Zodoende, schendt deze beslissing artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, Wet betreffende uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (Wet 29.07.1991) en de zorgvuldigheidsplicht.

41. Dat het middel bijgevolg ernstig is."

2.2. Verzoeker voegt geen bijkomende stavingstukken aan zijn verzoekschrift, hij verwijst wel naar rapporten en nieuwsberichten, die hij bij zijn verzoekschrift voegt:

"3. Publicatie Nansens;

4. Nieuwsbericht FP;

5. CNN-nieuwsbericht d.d. 23 augustus 2023;

6. Website artikel UNOCHA van 2025;

7. Website artikel Europese Raad van de EU van 2025."

3. Nieuwe stukken

Verweerder legt op 2 maart 2026 een aanvullende nota neer op grond van artikel 39/76, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, waarin gerefereerd wordt aan volgende nieuwe stukken, waarvan de weblink wordt vermeld:

- EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026.

4. Beoordeling van de zaak

4.1. Procedurele noden

Dient vooreerst te worden vastgesteld dat verzoeker de bestreden beslissing in het geheel niet aanvecht of betwist waar terecht gesteld wordt *“Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.”*

4.2. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de Kwalificatierichtlijn of richtlijn 2011/95/EU), moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om *“een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie”* te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (hierna: richtlijn 2013/32/EU). Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op grond van artikel 39/2, §1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, §3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.3. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. Verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel

of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70). De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze.

Overeenkomstig artikel 48/6, §5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, §4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4.4. Landeninformatie

De Raad wijst er vooreerst op dat verweerder bij een aanvullende nota van 2 maart 2026 de beschikbare objectieve landeninformatie heeft geactualiseerd en aangevuld. Voorts is de Raad zich ervan bewust dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen, zoals wordt geattesteerd door de voorgelegde landeninformatie. Bij het opstellen van de rapporten heeft EUAA daarenboven gebruik gemaakt van informatie afkomstig van zowel gouvernementele als niet-gouvernementele (internationale) organisaties. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk actuele, betrouwbare, eensluidende en omvattende informatie voorhanden is die toelaat om een gedegen inschatting te maken van de situatie in verzoekers land en regio van herkomst en om tot een oordeel te komen omtrent de door verzoeker voorgehouden nood aan internationale bescherming, in het licht van deze situatie, in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.5. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt.

In zoverre de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd, wordt erop gewezen dat de materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, inhoudt dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

4.6. Beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

4.6.1. Betreffende de vluchtmotieven

4.6.1.1. Verzoeker vreest bij terugkeer de taliban omwille van een grondconflict waarbij zijn vader om het leven is gekomen en omwille van de problemen die zijn zus had met de taliban.

4.6.1.2. De Raad komt na grondige analyse van het rechtsplegingsdossier en de opmerkingen van de advocaat van verzoeker ter terechtzitting, in navolging van de adjunct-commissaris, tot de vaststelling dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Vluchtelingenverdrag noch dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Voorts wordt er in de bestreden beslissing op goede gronden geoordeeld dat:

“Het CGVS acht uw relaas en de daaruit volgende persoonlijke vrees immers als ongeloofwaardig door onwaarschijnlijkheden en tegenstrijdigheden.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u problemen te hebben met de taliban door het grondconflict dat uw gezin heeft gehad met hen in 2008-2011. Het CGVS meent echter dat u er niet in slaagt deze vrees aannemelijk te maken doorheen het persoonlijk onderhoud.

Er wordt immers geen geloof gehecht aan uw weergave van het grondconflict dat het fundament van uw vrees uitmaakt, en dit om verschillende redenen.

Ten eerste klopt de timing die u vooropstelt niet. Uit de overlijdensakte die u neerlegt blijkt dat uw vader op 13/02/2009 gestorven is. Op 07/03/2009 diende uw moeder hierover een eerste klacht in. Haar tweede klacht legde ze neer op 07/04/2009. Jullie zouden in 2011 in Pakistan zijn aangekomen en u verklaart dat uw broer, ook een kind van uw vader, geboren is in Pakistan (CGVS 1, p. 18-19). Dit zou betekenen dat uw moeder twee jaar lang zwanger is geweest. Uzelf kan dit niet verklaren (CGVS 2, p. 12). Bovendien is het opmerkelijk dat de jirga op 11/03/2008, dus een jaar vóór het overlijden van uw vader, plaatsvond, hoewel de moord op uw vader hier een reactie zou zijn op geweest (CGVS 1, p. 16). Ook ondermijnt jullie wachttijd van twee jaar tussen het overlijden van uw vader en jullie vertrek naar Pakistan ernstig uw vrees door dit grondconflict. Uzelf verklaart dit door aan te geven dat jullie hoopten dat de situatie nog ging veranderen maar jullie de knoop doorhakten toen ze ook uw zus begonnen te eisen en toen jullie vertrek geregeld raakte (CGVS 2, p. 11). Dit is echter weinig logisch, aangezien jullie vader al gedood was, de taliban erg regelmatig bij jullie bleven langskomen en fysiek gewelddadig waren in die jaren, waarbij jullie uw zus telkens opnieuw moesten verstoppen (CGVS 1, p. 21). Dat jullie in die prangende situatie er niet in zouden geslaagd zijn om ook al eerder een brief te sturen naar uw nonkels in Pakistan (CGVS 1, p. 8, 22-23), is weinig geloofwaardig. Deze onlogische chronologie ondergraaft reeds op ernstige mate uw weergave van het grondconflict. Het feit dat u bij uw eerste onderhoud op het CGVS van de gebeurtenissen expliciete tijdsindicaties gaf, waar u bij het tweede gehoor plots niets meer in de tijd wist te situeren, bevestigt dat u deze onlogische timing wil verhullen (CGVS 2, p. 9-10).

Ten tweede geeft u vage en tegenstrijdige informatie over het grondconflict. Zo kan u geen bijkomende informatie geven over de functies of posities van de personen die jullie gronden eisen. U noemt ook expliciet een vrees tegenover hun zonen, maar weet niet wie dit zijn (CGVS, p. 18-19, 23). U beweert dat M.Sh. (...) en M.S. (...) van veel mensen de gronden afnamen maar kan niet specificeren van welke dorpingen nog, ondanks het feit dat jullie via jullie nonkels wel nog contact kunt hebben met jullie dorpingen dus men wel kan verwachten dat jullie zich zouden hebben geïnformeerd hiernaar gezien jullie betrokkenheid (CGVS 1, p. 18; CGVS 2, p. 9). Ook over de gronden van uw eigen burens weet u niet wat ermee is gebeurd (CGVS 1, p. 23). U geeft hier tevens een andere naam van de eigenaars van de velden naast jullie, namelijk M.A. (...) en H.K. (...), tegenover het document van de jirga dat aangeeft dat de velden van H.M. (...) en H.A. (...) waren (CGVS 1, p. 18). Hiernaar gevraagd, geeft u aan dat u deze mensen niet goed kende en lang geleden bent

vertrokken, maar dit biedt geen verschoningsgrond, zeker aangezien u deze twee personen wel nog in een ander deel van uw verhaal expliciet vermeldde (CGVS 1, p. 23).

Ten derde is het onlogisch dat uw zus na een jaar of anderhalf jaar vanuit Pakistan is teruggekeerd naar Afghanistan, hoewel zij expliciet opgeëist werd door de taliban omdat ze recht wilden hebben op jullie huis. Aangezien zij nu met een Kuchi is gehuwd en hij aldus in de door u verklaarde logica recht zou hebben op jullie huis - uw vervolgers wilden immers uw zus huwen zodat u geen claim op de erfenis zou hebben (CGVS 1 p.19), is het in de door u geschetste context niet logisch dat de taliban haar en haar nieuwe echtgenoot niet actiever zouden vervolgen (CGVS 1, p. 21-22; CGVS 2, p. 12). (...)

Met deze verklaringen stort uw weergave en uw bewering dat u nog een vrees hebt van het grondconflict dat uw familie in 2011 zou hebben gehad, ineen. Het CGVS wil hier nog benadrukken dat zelfs indien in 2011 binnen uw familie een grondconflict heeft plaatsgevonden, u door de vele lacunes, onlogische zaken en tegenindicaties geen actuele vrees hebt aannemelijk gemaakt.

Aangaande de documenten die u voorlegde over het grondconflict, dient te worden aangegeven dat, gelet op de veelvoorkomende corruptie en manipuleerbaarheid van Afghaanse documenten, neergelegde documenten enkel een ondersteunende werking hebben, en indien ze niet worden gecomplementeerd met geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen van de verzoeker, hetgeen in casu niet het geval is, verliezen ze veel van hun bewijswaarde.

(...)

De voorlegging van uw documenten kan bovenstaande redenering niet ombuigen. De taskara's van uw ouders betreffen enkel hun identiteit, die niet ter discussie staat. De beslissing van de jirga, overlijdensakte van uw vader en aanklachtenbrieven hebben zoals aangegeven een beperkte bewijswaarde indien zij niet worden gecomplementeerd met geloofwaardige en coherente verklaringen, wat in casu niet het geval is. De kopie van uw PoR-kaart toont dat u in Pakistan hebt verbleven, wat evenmin wordt betwist. De foto's van uw familieleden in Haripur tonen dat u mensen kent die in Pakistan verblijven, maar bewijst niet dat zij uw familieleden zijn, noch dat uw gehele familie in Pakistan verblijft.

Betreffende de opmerkingen dient te worden gesteld dat dit post factum verklaringen zijn en het weinig ernstig is verklaringen betreffende contacten of duurtijd dermate te wijzigen. Betreffende deze elementen kan sowieso gesteld worden dat deze op zich slechts kleine elementen uit bovenstaande motivering betreffen."

Ingevolge deze vaststellingen volgt de Raad verweerder in zijn besluit dat er geen geloof kan gehecht worden het voorgehouden vluchtrelaas en dat verzoeker zijn vrees voor vervolging niet aannemelijk heeft gemaakt.

Voormelde motieven vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent alsook draagkrachtig. Deze worden door de Raad overgenomen.

Het komt de verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. De Raad stelt vast dat verzoeker er in voorliggend verzoekschrift niet in slaagt om voormelde motieven uit de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen, zoals ook blijkt uit wat volgt.

4.6.1.3. Vooreerst wijst de Raad erop dat door het louter volharden in zijn vluchtrelaas, het bevestigen van zijn verklaringen, en het tegenspreken van de appreciatie en de gevolgtrekkingen door het CGVS verzoeker de hoger aangehaalde motieven van de bestreden beslissing niet ontkracht, noch een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade aannemelijk maakt.

4.6.1.4. Verzoeker meent dat het CGVS de chronologie van zijn verklaringen zeer eng interpreteert en daaruit conclusies afleidt die niet volledig juist zijn, dat het argument van het CGVS dat een zwangerschap van de moeder twee jaar zou impliceren, speculatief is en onvoldoende rekening houdt met de onnauwkeurige herinneringen bij traumatische gebeurtenissen, dat door het CGVS ook helemaal geen rekening werd gehouden met de culturele en administratieve realiteit – registraties in Afghanistan en Pakistan die veel later dan de geboorte worden verricht – en evenmin met het feit dat hij nog minderjarig was ten tijde van de feiten.

Verzoeker voert kritiek op de motieven "Ten eerste klopt de timing die u vooropstelt niet. Uit de overlijdensakte die u neerlegt blijkt dat uw vader op 13/02/2009 gestorven is. Op 07/03/2009 diende uw moeder hierover een eerste klacht in. Haar tweede klacht legde ze neer op 07/04/2009. Jullie zouden in 2011 in Pakistan zijn aangekomen en u verklaart dat uw broer, ook een kind van uw vader, geboren is in Pakistan (CGVS 1, p. 18-19). Dit zou betekenen dat uw moeder twee jaar lang zwanger is geweest. Uzelf kan dit niet verklaren (CGVS 2, p. 12). Bovendien is het opmerkelijk dat de jirga op 11/03/2008, dus een jaar vóór het overlijden van uw vader, plaatsvond, hoewel de moord op uw vader hier een reactie zou zijn op geweest (CGVS 1, p. 16). Ook ondermijnt jullie wachttijd van twee jaar tussen het overlijden van uw vader en jullie vertrek naar Pakistan ernstig uw vrees door dit grondconflict. Uzelf verklaart dit door aan te geven dat jullie hoopten dat de situatie nog ging veranderen maar jullie de knoop doorhakten toen ze ook uw zus begonnen te eisen en toen jullie vertrek geregeld raakte (CGVS 2, p. 11). Dit is echter weinig logisch, aangezien jullie vader al gedood was, de taliban erg regelmatig bij jullie bleven langskomen en fysiek gewelddadig waren in die jaren, waarbij jullie uw zus telkens opnieuw moesten verstoppen (CGVS 1, p. 21). Dat jullie in die

prangende situatie er niet in zouden geslaagd zijn om ook al eerder een brief te sturen naar uw nonkels in Pakistan (CGVS 1, p. 8, 22-23), is weinig geloofwaardig. Deze onlogische chronologie ondergraaft reeds op ernstige mate uw weergave van het grondconflict. Het feit dat u bij uw eerste onderhoud op het CGVS van de gebeurtenissen expliciete tijdsindicaties gaf, waar u bij het tweede gehoor plots niets meer in de tijd wist te situeren, bevestigt dat u deze onlogische timing wil verhullen (CGVS 2, p. 9-10)."

De Raad wijst erop dat het CGVS stelt dat verzoeker verklaarde in 2011 in Pakistan te zijn aangekomen alsook verklaarde dat zijn broer, die een kind is van zijn vader, in Pakistan geboren is en dat dit zou betekenen dat de moeder twee jaar lang zwanger is geweest – daar uit de overlijdensakte blijkt dat zijn vader gestorven is op 13 februari 2009 – en verzoeker bovendien hiervoor geen verklaring kan geven. Bijgevolg is zijn vergoelijking dat het gaat om onnauwkeurige herinneringen omwille van een traumatische gebeurtenis, *post factum*. Bovendien kan verzoeker bezwaarlijk gewag maken van onnauwkeurige herinneringen omwille van een traumatische gebeurtenis of van het feit dat hij minderjarig was ten tijde van de feiten. Immers verklaart verzoeker uitdrukkelijk dat zijn vader gestorven is in 2009 of 2010 (verklaring DVZ, nr. 13), dat in 2009 ze zijn vader hebben gedood en het nog twee jaar heeft geduurd voor ze naar Pakistan gingen (notities persoonlijke onderhoud CGVS van 20/11/2025, hierna: NPO CGVS 20/11/2025, p. 9) en dat zijn vader gedood is in 2009, maar hij niet weet welke maand (CGVS 20/11/2025, p. 10). Ook legt verzoeker een overlijdensakte van zijn vader neer van 13 februari 2009 alsook twee klachtenbrieven die zijn moeder heeft neergelegd na de dood van zijn vader (notities persoonlijke onderhoud CGVS van 27/05/2025, hierna: NPO CGVS 27/05/2025, p. 12), die dateren van 7 maart 2009 en 7 april 2009. Deze verklaringen van verzoeker over de dood van zijn vader zijn, naar jaartal, nauwkeurig, minstens met elkaar in overeenstemming, zodat verzoeker niet *a posteriori* kan voorhouden dat er geen nauwkeurige herinnering is omwille van een traumatische gebeurtenis noch dienstig kan wijzen op zijn minderjarigheid ten tijde van de feiten. Ook inzake het verhuizen naar Pakistan in 2011 kan verzoeker zich niet beroepen op onnauwkeurige herinneringen omwille van een traumatische gebeurtenis of op zijn minderjarigheid op het ogenblik van de feiten, daar hij ook deze gebeurtenis concreet in de tijd plaatst en zijn verklaringen op dit vlak overeenstemmen. Zo verklaart verzoeker dat ze in 2011 besloten om naar Pakistan te vertrekken (vragenlijst CGVS, vraag nr. 3.5.), dat hij in de provincie Paktia woonde tot aan zijn vertrek naar Pakistan in 2011 (verklaring DVZ, nr. 10), dat hij ongeveer 14 jaar geleden vertrokken was uit zijn dorp in Afghanistan (NPO CGVS 27/05/2025, p. 4) – dit is aldus in 2011 –, dat hij in 2011 verhuisd is van Afghanistan naar Pakistan (NPO CGVS 27/05/2025, p. 5), dat zij in het jaar 2011 verhuisd zijn naar Pakistan (NPO CGVS 27/05/2025, p. 14). Hoewel aldus de verklaringen over het tijdstip van de gebeurtenissen op zich – het overlijden van zijn vader en de verhuis naar Pakistan – consistent zijn, kan de Raad enkel samen met verweerder vaststellen dat deze verklaringen onderling niet in overeenstemming zijn daar het gezin pas 2 jaar na de dood van verzoekers vader, in 2011, verhuisde naar Pakistan en verzoekers moeder op dat ogenblik nog zwanger was van zijn broer (NPO CGVS 27/05/2025, p. 18-19), die eveneens een kind van zijn vader is (NPO CGVS 20/11/2025, p. 12).

Ter volledigheid merkt de Raad nog op dat het gegeven dat verzoeker minderjarig was op het ogenblik van de feiten er niet aan in de weg staat dat van een kandidaat-vluchteling, die beweert te vrezzen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt mag worden verwacht dat hij consistente, doorleefde verklaringen aflegt over de kernelementen van zijn vrees en de oorzaak ervan, *in casu* het overlijden van zijn vader en de verhuis naar Pakistan. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. De Raad stipt hierbij nog aan dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze verwacht kan worden dat hij belangrijke gebeurtenissen nauwkeurig in de tijd kan situeren, minstens dat hij zich hierover zou hebben geïnformeerd. Hierbij dient opgemerkt te worden dat verzoeker verklaart na zijn vlucht nog contact te hebben gehad met zijn moeder.

Waar verzoeker hieromtrent nog betoogt dat door het CGVS ook helemaal geen rekening werd gehouden met de culturele en administratieve realiteit, waarbij hij erop wijst dat registraties in Afghanistan en Pakistan veel later dan de geboorte worden verricht, werpt hij geen ander licht op de pertinente vaststellingen in de bestreden beslissing, nu geenszins het tijdstip van de geboorte van zijn jongere broer wordt afgeleid uit een registratie, doch wel uit verzoekers verklaringen.

Gelet op wat voorafgaat maakt verzoeker met zijn betoog niet aannemelijk dat het CGVS de chronologie van zijn verklaringen zeer eng interpreteert en daaruit conclusies afleidt die niet volledig juist zijn.

4.6.1.5. Verzoeker richt zich vervolgens tegen de motieven "*Het feit dat u ook hier tegenstrijdig bent over het contact dat uw moeder al dan niet nog zou hebben met uw zus – zo gaf u aan het begin van uw eerste gehoor aan dat uw moeder nog contact had gehad met uw zussen, waar u op uw tweede gehoor aangaf niet te weten of er contact is (CGVS 1, p. 7; CGVS 2, p. 6) -, toont dat u geen zicht wil bieden op hoe het met hen gaat.*" Hij stelt dat uit de notities van de verklaringen blijkt dat hij consequent heeft verklaard geen rechtstreeks contact te hebben gehad en dat hij niet weet of zijn moeder nog contact heeft. De Raad acht voormeld motief overtuigend. De overige overwegingen in de bestreden beslissing, zoals weergegeven in punt

4.6.1.2., zijn voldoende determinerend om de vaststelling te schragen dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers vluchtrelaas en dat hij zijn vrees voor vervolging niet aannemelijk heeft gemaakt. Verzoekers betoog inzake dit overtollig motief werpt zodoende geen ander licht op de overige draagkrachtige motieven.

4.6.1.6. Verzoeker gaat verder dat wat het CGVS beschouwt als tegenstrijdige verklaringen in werkelijkheid nuances en onzekerheden zijn en geen echte contradicties, dat het CGVS het onlogisch achtte dat zijn zus zou zijn teruggekeerd indien zij werkelijk bedreigd werd, dat hoewel uit zijn verklaringen duidelijk blijkt dat zij gehuwd is binnen de Kuchi-context, dat zij dus nomadisch leeft en dat er geen contact is of zicht op eventuele problemen, het CGVS dit simpelweg vervangt door eigen hypothesen, door te stellen hoe de vervolging zich zou moeten manifesteren, dat dit niet correct is en dat dit een redenering *ex post* is zonder concrete tegenindicaties.

Verweerder motiveert in de bestreden beslissing terecht dat het *“onlogisch (is) dat uw zus na een jaar of anderhalf jaar vanuit Pakistan is teruggekeerd naar Afghanistan, hoewel zij expliciet opgeëist werd door de taliban omdat ze recht wilden hebben op jullie huis. Aangezien zij nu met een Kuchi is gehuwd en hij aldus in de door u verklaarde logica recht zou hebben op jullie huis - uw vervolgers wilden immers uw zus huwen zodat u geen claim op de erfenis zou hebben (CGVS 1 p.19), is het in de door u geschetste context niet logisch dat de taliban haar en haar nieuwe echtgenoot niet actiever zouden vervolgen (CGVS 1, p. 21-22; CGVS 2, p. 12).”*

In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt meent verweerder niet dat er sprake is van tegenstrijdige verklaringen/contradicties, doch wel dat de door verzoeker verklaarde gang van zaken onlogisch voorkomt. Door louter te wijzen op het feit dat zij gehuwd is binnen de Kuchi-context, dat zij dus nomadisch leeft en dat er geen contact is of zicht op eventuele problemen, en aldus in wezen zijn verklaringen afgelegd bij het CGVS te herhalen, weerlegt, noch ontkracht verzoeker de pertinente vaststelling dat het niet logisch is dat zijn zus anderhalf jaar na de vlucht naar Pakistan – onder meer omdat de taliban haar probeerde te schaken voor M.S. om op die manier via de erfenis van het huwelijk het huis over te nemen – terugkeert naar Afghanistan. Evenmin werpt verzoeker op deze wijze een ander licht op de vaststelling dat nu, volgens de logica van verzoeker, de echtgenoot van zijn zus recht zou hebben op het huis, het in de door verzoeker geschetste context niet logisch is dat de taliban haar en haar echtgenoot niet actiever zouden vervolgen. Verzoeker wijst wel op het nomade leven, maar de Raad stelt vast dat verzoeker verklaarde dat zijn zus H. nog steeds in Paktia woont – aldus de provincie vanwaar verzoeker afkomstig is in Afghanistan en alwaar het grondconflict en de andere feiten zich hebben afgespeeld – en dat ze daar van plaats veranderen (CGVS 27/05/2025, p. 7), dat zij nomade is en niet op een vaste plaats blijft, dat zij wel in Paktia zijn maar zich verplaatsen (CGVS 20/11/2025, p. 3), dat ze in Shah-i-Kot woonde in Paktia maar dat ze doordat ze nomade is, ook naar andere plaatsen verhuist (CGVS 20/11/2025, p. 6). Aldus trekt de zus van verzoeker, volgens zijn verklaringen, rond in de provincie alwaar de problemen zich hebben voorgedaan. Door louter te stellen dat er geen zicht is op problemen bevestigt hij in wezen enkel dat er geen actieve vervolging plaatsvindt, wat aldus bevreemdend is in de door hem geschetste context waarbij de taliban het gemunt hebben op hun eigendommen.

Hierbij merkt de Raad nog op dat het CGVS niet uitgaat van een hypothese door te stellen ‘hoe’ de vervolging zich zou moeten manifesteren, doch enkel vaststelt dat er geen actieve vervolging door de taliban is na de terugkeer van zijn zus naar Pakistan, van haar en haar nieuwe echtgenoot – die in de door verzoeker geschetste context via erfenis van het huwelijk recht zou hebben op het huis – en dit niet logisch is in de context waarbij de taliban het volgens verzoekers verklaringen gemunt hebben op hun eigendommen.

4.6.1.7. Verzoeker slaagt er aldus niet in de pertinente vaststellingen zoals weergegeven in punt 4.6.1.2. te weerleggen of te ontkrachten.

Bovendien, zoals verweerder terecht benadrukt in de bestreden beslissing, heeft verzoeker, gelet op de vele lacunes, onlogische zaken en tegenindicatie, geen actuele vrees aannemelijk gemaakt, zelfs indien binnen zijn familie in (2008-)2011 een grondconflict heeft plaatsgevonden. In dit licht kan uitdrukkelijk gewezen worden op het feit dat uit verzoekers verklaringen volgt dat – in tegenstelling tot de periode 2009-2011 – zijn zus H. niet langer problemen ervaart in Afghanistan terwijl zij van plaats naar plaats verhuist, doch wel in de provincie Paktia.

4.6.1.8. Betreffende de voorgelegde documenten, de jirga-beslissing, de taskara's en de overlijdensakte, minimaliseert het CGVS volgens verzoeker de bewijswaarde door te verwijzen naar de vermeende manipuleerbaarheid van Afgaanse documenten en stelt hij dat een dergelijk louter algemeen en abstract argument niet voldoet aan de motiveringsplicht, dat het CGVS niet preciseert op welke concrete elementen deze twijfel gebaseerd is, noch aantoonst waarom deze documenten *in casu* hun geloofwaardigheid verliezen. Hij stelt dat integendeel uit het administratief dossier blijkt dat deze stukken intern coherent zijn en aansluiten bij zijn asielerelaas, zodat zij niet zonder verdere, individuele motivering terzijde konden worden geschoven.

Vooreerst stelt de Raad vast dat verweerder betreffende de taskara's motiveert dat deze enkel de identiteit van zijn ouders betreffen en deze niet ter discussie staat. Aldus wordt, in tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, in dit kader niet verwezen naar een manipuleerbaarheid van Afghaanse documenten.

Betreffende de jirga-beslissing en de overlijdensakte, alsook betreffende de aanklachtenbrieven, wordt gewezen op het feit dat gelet op de veelvoorkomende corruptie en manipuleerbaarheid van Afghaanse documenten, de door verzoeker neergelegde documenten enkel een ondersteunende werking hebben, en dat indien ze niet worden gecomplementeerd met geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat *in casu* het geval is, ze hun bewijswaarde verliezen.

Waar verzoeker het heeft over een 'vermeende' manipuleerbaarheid, stelt de Raad vast dat de veelvoorkomende corruptie en manipuleerbaarheid van Afghaanse documenten, gestaafd wordt door de stukken van het administratief dossier. In de blauwe map in het administratief dossier wordt het rapport van CEDOCA, *COI Focus, AFGHANISTAN. Corruptie en documentenfraude*, 13 september 2024, gevoegd waaruit blijkt dat omwille van de hoge graad van corruptie valse, Afghaanse documenten gemakkelijk (al dan niet tegen betaling) verkrijgbaar zijn.

Waar verzoeker meent dat een dergelijk louter algemeen en abstract argument niet voldoet aan de motiveringsplicht, dat het CGVS niet preciseert op welke concrete elementen deze twijfel gebaseerd is, noch aantoonst waarom deze documenten *in casu* hun geloofwaardigheid verliezen, gaat hij eraan voorbij dat het CGVS wel degelijk preciseert op welke concrete elementen de twijfel gebaseerd is, met name op het feit dat er sprake is van veelvoorkomende corruptie en manipuleerbaarheid van Afghaanse documenten, alsook aantoonst waarom de documenten hun geloofwaardigheid verliezen, met name doordat deze documenten omwille van de veelvoorkomende corruptie en manipuleerbaarheid van Afghaanse documenten enkel een ondersteunde werking kunnen hebben en ze *in casu* niet vergezeld gaan van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen.

De Raad wijst erop dat de commissaris-generaal en bijgevolg ook de Raad de aangebrachte stukken absolute bewijswaarde mogen onzeggen wanneer deze onvoldoende garanties bieden op het vlak van authenticiteit. Bij verwerping van de aangebrachte stukken, dient noch de commissaris-generaal, noch de Raad aan te tonen dat ze vals zijn, maar volstaat het duidelijk aan te geven waarom deze stukken naar hun oordeel geen of onvoldoende bewijswaarde bezitten. Verweerder stelt in de bestreden beslissing terecht dat er sprake is van veelvoorkomende corruptie en manipuleerbaarheid van Afghaanse documenten. Verzoeker brengt geen elementen bij waaruit blijkt dat de landeninformatie waarop deze analyse is gebaseerd, die zich in het administratief dossier bevindt, niet langer actueel of correct zou zijn. De Raad herhaalt dat aan stukken absolute bewijswaarde mag worden onzegd wanneer deze onvoldoende garanties bieden op het vlak van authenticiteit (zie RvS 27 februari 2001, nr. 93.591). Officiële documenten, zoals overlijdensberichten, kunnen op een eenvoudige manier tegen een vergoeding worden bekomen. Omwille van deze reden hebben deze documenten dan ook een relatieve bewijswaarde. Verweerder kan gevolgd worden dat deze documenten wel over een ondersteunende bewijswaarde beschikken, namelijk in de mate dat ze vergezeld gaan van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, maar dat dit *in casu* niet het geval is. De bewijswaarde van de voorgelegde documenten is, gelet op het feit dat er sprake is van veelvoorkomende corruptie en manipuleerbaarheid van Afghaanse documenten, bijzonder relatief en volstaat op zich niet om de eerder vastgelegde ongeloofwaardigheid te herstellen.

Het feit dat deze stukken intern coherent zijn en aansluiten bij zijn asielrelaas, doet aan voormelde geen afbreuk.

4.6.1.9. Uit wat voorafgaat kan besloten worden dat geen geloof kan worden gehecht aan het vluchtrelaas van verzoeker.

Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, §4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker.

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebrachte vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

4.6.1.10. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofdte van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

Gelet op het feit dat geen geloof kan worden gehecht aan het vluchtrelaas van verzoeker, kan hij ook niet steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

4.6.2. Betreffende de vrees wegens (gepercipieerde) verwestering

4.6.2.1. Op basis van de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, kan volgende analyse worden gemaakt van de algemene context in Afghanistan.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De taliban menen evenwel dat de sharia op zich een afdoende legaal kader bevat waardoor een grondwet niet nodig is. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 23 en 26). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. De *de facto*-regering beschouwt zichzelf als een sturende instantie met een fundamentele doelstelling om de bevolking te doen leven volgens de religieuze wetgeving.

Sinds de machtsovername door de taliban in augustus 2021 houdt de conservatieve opperste leider Haibatullah Akhundzada steeds nadrukkelijker de touwtjes in handen en zijn gezag is steeds dwingend. In een rapport van januari 2024 wordt gesteld dat de rol van Akhundzada als diegene die de finale zeg heeft over de meeste beleidsaspecten ondertussen verankerd is, al blijft discussie bestaan over de richting inzake binnenlands en buitenlands beleid (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 16). In november 2022 gaf hij opdracht tot volledige invoering van de taliban-versie van de sharia (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 26).

Politieke partijen zijn verboden waardoor er geen ruimte is voor politieke oppositie en de 'civic space' is zeer beperkt, zo niet gesloten. Afghaanse lokale media en middenveldorganisaties krijgen steeds meer restricties opgelegd en critici worden gearresteerd. Zo is elke berichtgeving over mensenrechten en kritiek op de taliban als de 'legitieme heersers' verboden, wat leidt tot zelfcensuur bij de nog actieve journalisten in Afghanistan. Vele opposanten hebben het land verlaten of zijn ondergedoken. Tevens werd de VN Speciale Rapporteur over de mensenrechtensituatie in Afghanistan de toegang tot het land ontzegd in augustus 2024. Dit resulteert in een situatie waarin het steeds moeilijker wordt om betrouwbare en up-to-date informatie over het land te krijgen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 18-19). De mensenrechtensituatie in Afghanistan is na de machtsovername gradueel verslechterd en verschillende bronnen stellen een tendens vast waarbij de *de facto*-administratie ontwikkelt naar een theocratische politiestaat die regeert in een sfeer van angst en misbruik (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 21; EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 18-19). Om de strenge leefregels van de talibans zeer strikte interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de *de facto*-regering opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' ('*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*') (hierna: het MPVPV) opgericht, en gebruikt daartoe ook het 'Taliban General Directorate of Intelligence' (GDI) en een aantal *de facto*-staatsinstellingen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 24 en EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 21). De MPVPV wordt omschreven als een invloedrijke instelling die direct rapporteert aan de opperste leider over belangrijke thema's. Ondanks het beperkt aantal handhavers van het MPVPV, hebben vele Afghanen zich aangepast door zelfregulering, sociale druk en toezicht vanuit de gemeenschap (familieleden, religieuze leiders en burens), teneinde confrontaties met handhavers van het MPVPV te vermijden.

De taliban, die de Deobandi-islam aanhangen, een puriteinse en conservatieve tak binnen de soennitische islam (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 23-24) streven een zuivering van de Afghaanse samenleving na waarbij buitenlandse invloeden worden geweerd. De *de facto*-regering heeft daartoe massaal geïnvesteerd in het bouwen van moskeeën en madrassa's over het hele land. In deze optiek is ook het westers seculier onderwijssysteem onder vuur komen te liggen en inspanningen om seculier onderwijs te bannen zijn toegenomen ten voordele van de uitbreiding van religieus onderwijs (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 32-34). Er is een *curriculum* goedgekeurd voor mannelijke en vrouwelijke madrassa's maar de *de facto*-autoriteit heeft geen richtlijnen gegeven over algemene vakken. Volgens een assistent professor verbonden aan de American University of Afghanistan hebben sommige madrassa's dit aangegrepen om in hun *curriculum* niet-religieuze en wetenschappelijke onderwerpen op te nemen omdat meisjes geen toegang hebben tot secundair onderwijs. Dit is evenwel volgens deze expert niet op uniforme wijze doorgevoerd. Het *curriculum* van madrassa's die worden gefinancierd door hoge functionarissen van de *de facto*-autoriteit weerspiegelt hun persoonlijke visie wat resulteert in sommige 'erg moderne' en andere 'conservatieve' madrassa's (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 106-107, 136). De

MPVPV heeft echter de controle op het naleven van de restricties voor meisjes in het onderwijs opgevoerd, ook in de madrassa's (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 116).

Het toepasselijke rechtskader blijft onduidelijk. De *de facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de facto*-regeringen, vaardigen nog steeds verschillende decreten en richtlijnen uit met betrekking tot het naleven van de sharia in het dagelijkse leven, die een impact hebben op de rechten van meisjes en vrouwen, de media en het algemene publiek. In juni 2022 rapporteerde de secretaris-generaal van de VN dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 29-31; EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 41 ev.).

Op 31 juli 2024 werd door de *de facto*-autoriteiten de zogenaamde moraliteitswet aangenomen waarin, enerzijds, een aantal verboden handelingen voor het grote publiek worden geformuleerd, en anderzijds, de verantwoordelijkheden van en de gedragscode voor het MPVPV-personeel worden uiteengezet. De wet bevat onder meer voorschriften die toezien op gendersegregatie in het openbaar leven, een voorwaarde opdat vrouwen het huis kunnen verlaten. Het is vrouwen verboden om naar vreemde mannen te kijken, terwijl het mannen niet is toegestaan te kijken naar het gezicht of het lichaam van niet-verwante vrouwen. De moraliteitswet bevat zowel voor vrouwen als mannen kledijvoorschriften, zoals voor vrouwen het bedekken van het gehele lichaam en hun aangezicht om sociale onrust te vermijden (sinds mei 2022 geldt deze instructie om hun aangezicht te bedekken bij voorkeur door middel van een burka), en bevat tevens het verbod van een on-islamitische haarstijl en het scheren van een baard korter dan de voorgeschreven lengte voor mannen. De wet specificeert verder een aantal inbreuken waaronder het niet bidden, het niet deelnemen aan verplichte (gezamenlijke) gebeden en het sluiten van vriendschap met niet-moslims of hen imiteren. Voorts is muziek tijdens bijeenkomsten of in woningen verboden en geldt er een verbod op ongehoorzaamheid van kinderen tegenover hun ouders. Verder bepaalt de moraliteitswet dat MPVPV-personeel ertoe gehouden is inbreuken door 'mentaal gehandicapte personen' en kinderen te beëindigen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 30, 34-44 en EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 34-42). Over het algemeen gaat het om voorschriften die sinds de machtsovername bestonden en ook reeds afgedwongen werden, al zien sommige bronnen de codificatie als een indicatie dat deze regels strikter zullen worden toegepast en in een meer repressief en wreder systeem.

Laster en ongefundeerde kritiek op de *de facto*-regering is verboden – al wordt opbouwende kritiek inzake nog on vervulde beloften van de taliban, die hun rol als legitieme heersers erkent, tot op zekere hoogte gedoogd – en verder moeten nationale en internationale ngo's hun vrouwelijke medewerkers op non-actief zetten, zo niet kunnen zij hun licentie verliezen, is het voor vrouwen verboden om voor VN-agentschappen te werken, is universitaire scholing voor vrouwen geschorst, moeten schoonheidssalons sluiten en moet het vieren van niet-soennitische feestdagen worden vermeden. Naast deze nationale decreten en instructies, die aanleiding geven tot het institutionaliseren van een genderapartheid, werden er in sommige provincies ook bijkomende instructies uitgevaardigd (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 24; EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 24).

De *de facto*-autoriteiten hebben sinds de machtsovername enkele instructies gegeven in decreten en algemene richtlijnen, maar in de eerste jaren na de overname waren er weinig instructies op schrift beschikbaar. In plaats daarvan werden instructies en richtlijnen gecommuniceerd via verschillende kanalen, waaronder sociale media en tijdens interviews met de media. Hoewel er nog steeds per decreet wordt geregeerd, heeft de *de facto*-regering het wetgevingsproces geformaliseerd, waarbij een commissie wetsvoorstellen beoordeelt voordat ze worden voorgelegd aan de uiteindelijke goedkeuring van de opperste leider. Uitgevaardigde decreten worden heden gebundeld en gepubliceerd in openbare bladen omdat de authenticiteit van decreten die op sociale media werden gepubliceerd moeilijk te controleren was en soms niet ernstig werd genomen. Ondanks een meer geformaliseerd proces, worden instructies nog steeds mondeling en in verschillende andere vormen gegeven, waarbij soms onduidelijkheid bestaat over hun juridische status. Lokale *de facto*-staatsdepartementen, evenals lokale afdelingen van de MPVPV, hebben bovendien hun eigen instructies uitgevaardigd, volgens UNAMA. Voorts verklaarde een anonieme internationale organisatie aan de COI-eenheid van het Zweedse migratieagentschap dat niet alle instructies worden gepubliceerd, waardoor het enige tijd kan duren voordat iedereen op de hoogte is van het bestaan ervan. De uitgevaardigde instructies blijven vaak vaag geformuleerd, wat ruimte laat voor verschillende interpretaties. Er wordt gesuggereerd dat de formuleringen opzettelijk vaag zijn gehouden om onder andere de ambiguïteit van het beleid te vergroten en ruimte te laten voor aanpassingen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 29-30). Dit resulteert in onzekerheid en kan leiden tot arrestatie voor wat legaal lijkt, terwijl sommige instructies worden aangekondigd maar dode letter blijven (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 95, geciteerd in CEDOCA, *COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghansen sinds de machtsovername door de Taliban*, 14 december 2023; EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 29-30). Functionarissen van de *de facto*-autoriteiten op provinciaal niveau roteren op regelmatige basis wat een impact heeft op de lokale

toepassing van restricties en verschillende bronnen zien een algemene trend waarbij instructies op meer uniforme wijze worden toegepast en lokale variaties verminderen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 29). Het is voor de Afghaanse bevolking evenwel nog steeds niet duidelijk welke regels waar van toepassing zijn en er blijft volgens sommige bronnen sprake van een juridisch vacuüm, ook na de publicatie van de moraliteitswet (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 27).

Binnen hun mandaat kan het MPVPV-personeel regels en instructies stapsgewijs afdwingen via een aanmaning, bedreiging, boetes, opsluiting of elke straf die het personeelslid passend acht en dat niet tot de exclusieve bevoegdheid van een rechtbank behoort (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 30). Opgelegde restricties lijken over het algemeen op striktere wijze afgedwongen te worden in rurale gebieden dan in steden zoals Kabul en in sommige conservatieve gebieden zijn lokale waarden al in overeenstemming met opgelegde regels. De MPVPV treedt evenwel strenger op in bepaalde periodes en was ook in Kabul na de afkondiging van de moraliteitswet veel meer aanwezig (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 32 en EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 30).

In de periode 15 augustus 2021 tot 31 maart 2024 documenteerde UNAMA 1.003 gevallen waarbij de handhaving door MPVPV-personeel van voorschriften gepaard ging met schendingen van de fysieke en mentale integriteit van personen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 27).

Aanvankelijk werd een tendens waargenomen onder taliban-rechters om niet te strenge vonnissen uit te spreken en waren er slechts sporadisch lokale berichten over lijfstraffen of doodstraffen. Op 14 november 2022 droeg de opperste leider Akhundzada evenwel alle taliban-rechters op om de sharia volledig toe te passen en 'hudud'- en 'qisas'-straffen op te leggen. Deze straffen omvatten onder meer executies, steniging, geseling en amputatie van ledematen. Verschillende gevallen van openbare geseling volgden op deze verklaring in het hele land. Lijfstraffen worden nog steeds regelmatig toegepast (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 43).

In het bijzonder wat betreft 'zina' – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen, wat tevens kan worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. 'Zina' is één van de 'hudud'-misdaden (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 7, voetnoot 1). In het Algemeen Ambtsbericht wordt gesteld dat geen betrouwbare gegevens bestaan over de bestraffing van 'zina' en dat het moeilijk is cijfers te vinden van aantallen lijfstraffen voor deze specifieke 'hudud'-misdad aangezien de politie deze cijfers niet meedeelt (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 130).

Er bestaat geen duidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, "Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban's second Emirate", van 15 juni 2022 in EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 30). Ook de meest recente landeninformatie schept hierover geen duidelijkheid.

Door de beperkingen waaraan bronnen onderhevig zijn, bestaan er ook geen exacte cijfers over het aantal uitgevoerde lijfstraffen. UNAMA maakt melding van honderden gevallen van "wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing" waaronder openbare geseling, afranseling, zweepslagen en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname. Ook AW en Rawadari rapporteerden gevallen van zweepslagen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 43-44). Uit voormelde *Country Focus* van januari 2026 (p. 44) blijkt dat het aantal lijfstraffen in 2025 is toegenomen in vergelijking met de voorgaande periode.

De plaatsvervangende taliban-opperrechter kondigde aan dat rechtbanken in het hele land 175 personen hadden veroordeeld tot 'qisas'-straffen, 37 tot steniging en 103 tot 'hudud'-straffen zoals zweepslagen en amputatie (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 130). Volgens de lokale media bron Hasht-e-Subh, op basis van cijfers van het *de facto*-Hooggerechtshof en eigen berichtgeving, werden 715 personen (waarvan 136 vrouwen) onderworpen aan zweepslagen in de periode tussen de machtsovername en 17 augustus 2024 in de 31 Afghaanse provincies. Deze straf werd opgelegd onder meer wegens buitenechtelijke relaties, diefstal maar ook het niet naleven van de kledijvoorschriften, het drinken van alcohol en het telefoneren met 'niet-mahram' personen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 43-44).

Een professor aan de American University of Afghanistan wees erop dat bij het uitspreken van lijfstraffen in principe een zeer hoge bewijsstandaard geldt. Het grote aantal lijfstraffen dat reeds werd uitgevoerd wijst er volgens hem echter op dat een zeer 'soepele' bewijsstandaard wordt gehanteerd door de taliban. Bovendien worden opgelegde straffen niet steeds vooraf gegaan door een rechterlijke procedure, maar worden ze veeleer opgelegd via individuele, *ad hoc*-beslissingen, bijvoorbeeld door leden van de MPVPV en de *de facto*-politie, wanneer deze vaststellen tijdens controles op straat dat burgers zich niet aan de opgelegde regels houden (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 29).

De scheiding van mannen en vrouwen in het openbare leven op straat wordt door controleurs van de MPVPV gecontroleerd, die volgens sommige bronnen ook vragen stelden over de kernelementen van de islam of over de sharia en mensen die hierop niet het juiste antwoord gaven naar het politiebureau brachten (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban alsook personen die mensenrechtenkwesties onder de aandacht brachten (Denmark, DIS, Afghanistan, *Taliban's impact on the population*, juni 2022, p. 23-24 waarnaar wordt verwezen in de EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022; EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 20; EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 25 en EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 23). In september 2025 sloten de taliban de toegang tot internet in heel Afghanistan af, volgens sommige bronnen om 'immorele inhoud' te bestrijden (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 22). Volgens Dr. Schuster hebben de taliban sociale media profielen gemonitord en werden mensen beschuldigd van morele corruptie (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 98). Een andere bron stelt dat het monitoren van sociale media vooral leidde tot het opsporen van personen die kritiek uitten in eigen naam (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 44). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie ('Ministry of Communications and Information Technology') wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma's met "immorele inhoud" te beperken (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 44). Volgens verschillende bronnen controleren de taliban niet alleen sociale media netwerken maar luisteren zij ook mee met telefoongesprekken, ook met personen die vanuit het buitenland naar familieleden in Afghanistan belden (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 44, 80, 116; EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 25). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, *Taliban's impact on the population*, juni 2022, p. 23). Er zijn ook taliban aanhangers online actief die bedreigende commentaren posten bij berichten van personen die kritiek uiten op de *de facto*-regering en ijveren voor vrouwenrechten. Er is evenwel geen sterk bewijs dat het om door de taliban gecoördineerde acties zou gaan. Er wordt ook melding gemaakt van twee Afghanen in Duitsland die online kritiek hadden geuit op de taliban en wiens families in Afghanistan door de taliban werden gearresteerd (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 26, 45).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige taliban-segmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De opperste leider van de taliban, Haibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de "geloofsethiek en denkwijze" van Afghanen die Afghanistan verlaten in gevaar werden gebracht en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te krijgen (voetnoot 476, TOLONews, "Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada", 8 december 2021 in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, maar ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 50-51).

Desalniettemin hebben taliban-functionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge taliban-functionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsook alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban.

Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan en dat tot september 2025 zes miljoen Afghanen zijn gerepatriëerd vanuit Iran en Pakistan, waarbij zij materiële ondersteuning kregen om terug te keren naar hun regio van oorsprong (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 46 en 47). Vele terugkeerders komen toe in Afghanistan zonder middelen en sommigen hebben zelfs nog nooit een voet in

Afghanistan gezet. Er wordt vastgesteld dat het voor vele Afghanen, mede gelet op de precare humanitaire situatie in het land, moeilijk is om te (her)integreren in Afghanistan wanneer zij er niet (meer) over een sociaal netwerk beschikken, dat hen kan helpen bij het vinden van werk. Terugkeerders zonder sociaal netwerk in Afghanistan worden soms als buitenlanders beschouwd, onder meer door het hebben van een ander accent, andere kleding en ander gedrag. Een aanpassing aan de nieuwe regels en normen onder het huidige talibanregime is nodig om stigmatisering te vermijden (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 48-49).

De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd en de informatie hierover blijft beperkt en anekdotisch. Volgens persberichten stuurde Frankrijk in maart 2023 één Afghaanse man en Duitsland in maart 2024 28 Afghanen gedwongen terug. In juli 2025 stuurde Duitsland nogmaals 81 Afghanen gedwongen terug. Oostenrijk stuurde in oktober 2025 een Afghaanse man terug. Het ging telkens om personen die criminele feiten hadden gepleegd. Volgens Der Spiegel werden deze personen opgesloten bij terugkeer maar na een week weer vrijgelaten, terwijl een aantal onder een vorm van huisarrest geplaatst werden en ondervraagd werden. Volgens het Duitse Tagesschau hebben de *de facto*-autoriteiten van de terugkeer van Afghanen uit Europa in 2025 geprofiteerd om via video's te laten voorkomen dat zij terug welkom worden geheten in Afghanistan en wordt migratiemanagement aangegrepen om in de afwezigheid van diplomatieke erkenning relaties aan te knopen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 50). Een prominent activist voor het recht op onderwijs voor meisjes werd begin 2023 gearresteerd na een bezoek aan Brussel waar hij diplomaten en EU-ambtenaren had ontmoet en werd vervolgens zeven maanden opgesloten (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 44-45).

Volgens het Algemeen Ambtsbericht is het, net omwille van de beperkte en anekdotische informatie hierover, onduidelijk of en welke eventuele problemen teruggekeerde Afghanen zouden kunnen krijgen en hoe zij behandeld zouden worden bij terugkeer naar Afghanistan (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 53-55; Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 148-149; CEDOCA, *COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban*, 14 december 2023, p. 36).

Het rapport van het Zwitserse Staatssecretariat für Migration (SEM), *Focus Afghanistan. Return from abroad*, van 14 februari 2025 (waarnaar wordt verwezen in de EUAA, *Afghanistan Country Focus* van januari 2026) handelt specifiek over terugkeerders. Het rapport vermeldt dat in de luchthaven van Kabul, het 'Immigration Department', dat handelt onder het Ministerie van Binnenlandse zaken, verantwoordelijk is voor de grenscontroles in de luchthaven. Zij zijn ook verantwoordelijk voor andere checkpoints aan de grens. Op de luchthaven wordt een screening uitgevoerd van binnenkomende terugkeerders door de grenscontroleautoriteiten en de geheime dienst GDI van de *de facto*-regering. Een bron vermeldt dat personen die toekomen vanuit een westers land, bij binnenkomst meer vragen moeten beantwoorden dan andere reizigers, zeker als ze westerse kledij dragen. Een andere bron vermeldde dan weer dat het zeer regelmatig en zelfs dagelijks voorkomt dat personen toekomen uit westerse landen en dat dit niet tot problemen leidt met binnenkomstcontroles. Tijdens hun missie naar Kabul in november 2024, stelden onderzoekers van SEM vast dat de grenscontroles in de luchthaven van Kabul niet significant verschillen van deze in andere luchthavens. Stelselmatige interviews door personeel van de GDI komen niet voor. De taliban of de GDI hebben lijsten en biometrische gegevens van vroegere overheidsmedewerkers in de veiligheidsdiensten. Zij kunnen deze personen dus identificeren bij controles (p. 17). Arrestaties vinden niet systematisch plaats. Volgens een bron is dit echter wel mogelijk als er een verband wordt vermoed met actieve verzetsgroepen zoals het 'National Resistance Front' (hierna: NRF) of het 'Afghanistan Freedom Front' (hierna: AFF). Ook voormalige medewerkers van de geheime dienst lopen naar verluidt een bijzonder risico. Bij mensen met een buitenlands paspoort wordt speciale aandacht besteed aan mogelijke spionnen en mensen die banden hebben met de organisatie 'Islamic State Khorasan Province' (hierna: ISKP).

De IOM is verantwoordelijk voor terugkeerders vanuit Turkije en interviewt hen systematisch. In 2022 werden nog eerder agressieve ondervragingen en onderzoek op de luchthaven gemeld ten aanzien van terugkeerders uit Turkije, maar nu is dit niet meer het geval, omdat deze terugkeerders uit Turkije nu veeleer beschouwd worden als "poor guys" of sukkelaars. Turkije deelt de passagierslijsten met de Afghaanse *de facto*-autoriteiten. In 2024 had slechts 2 % van de terugkeerders een paspoort. Verder reisde 97,5 % van hen met een tijdelijk reisdocument dat lijkt op een taskara, specifiek uitgereikt voor hun terugkeer (p. 17-18).

De enige informatie die beschikbaar is over de behandeling van terugkeerders uit een westers land, betreft de chartervlucht vanuit Duitsland in augustus 2024 met 28 veroordeelde criminelen. Deze gerepatrieerden werden oorspronkelijk vastgehouden in een gebouw bij de luchthaven. Daar werden ze geïnterviewd door de *de facto*-autoriteiten om hun identiteit na te gaan en daarna werden ze vrijgelaten. Hun familieleden moesten een verklaring ondertekenen dat deze personen geen misdaden meer zouden begaan. Het is niet gedocumenteerd of al deze personen zijn vrijgelaten. Volgens Der Spiegel zouden sommigen nog onder huisarrest staan. Enkelen van hen getuigden later in Afghaanse media (p. 18).

De situatie na binnenkomst via de luchthaven van Kabul is de volgende. In 2021 is de IOM gestopt met het vrijwillig terugkeerprogramma vanuit Europese landen. In 2023 werd de ontvangstbalie in de luchthaven

heropend. Deze wordt gezamenlijk bemand door de IOM en het Afghaanse Ministerie van Vluchtelingen en Repatriëringen. Specifiek voor terugkeerders uit Turkije is er financiële steun van de IOM. Volgens een bron moeten vele jonge mannen voor zichzelf zorgen eens ze de luchthaven verlaten (p. 28-29).

Er zijn geen bewijzen van arrestaties of mishandeling door de taliban bij binnenkomst van terugkeerders via de luchthaven of via land. De SEM heeft tijdens zijn onderzoek geen bewijs gevonden van systematische vervolging of intimidatie van terugkeerders. Er wordt vanuit gegaan dat de bronnen die voor het SEM-rapport zijn geraadpleegd, dit anders wel zouden hebben gemeld. In plaats daarvan zijn de meeste bronnen het erover eens dat de taliban terugkeerders over het algemeen goed behandelen en dat er geen sprake is van specifieke vervolging tegen hen uitsluitend omdat ze terugkeerders zijn. Niettemin zijn er aanwijzingen dat dergelijke aanvallen af en toe voorkomen of dat terugkeerders daar bang voor zijn. Er zijn wel indicaties dat vervolging of mishandeling kan voorkomen tegen personen die behoren tot een risicoprofiel en hun familieleden. Vervolging of mishandeling door de *de facto*-overheden wordt vooral gemeld in het geval van enkele risicogroepen, en zelfs dan niet systematisch: voormalige hoge ambtenaren en politici, voormalige veiligheidstroepen, mensenrechtenactivisten (p. 35-36).

De *de facto*-overheden hebben over het algemeen weinig achtergrondinformatie over terugkerende personen. Ze zijn niet in staat om alle terugkeerders te volgen en te controleren (p. 37).

Sommige bronnen geven evenwel aan dat in de praktijk op dorpsniveau de plaatselijke leiders zullen weten wie is teruggekeerd (voetnoot 514: Denmark, DIS, Afghanistan, *Taliban's impact on the population*, juni 2022, p. 23 en 38 in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 55). Het is voor de taliban in dorpen dan ook gemakkelijker om informatie in te winnen of te horen te krijgen over personen die zijn teruggekeerd (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 44).

Het Noorse Landinfo benadrukt dat de Afghaanse maatschappij zeer divers en complex is en dat er een grote variatie in houdingen en tal van lokale verschillen mogelijk zijn en er wordt aangenomen dat dit ook van toepassing is op de wijze waarop mensen die terugkeren uit het Westen worden gepercipieerd. Mogelijke reacties zullen, dus steeds afhankelijk zijn van het individuele profiel van de persoon die terugkeert, het netwerk dat deze persoon heeft in Afghanistan en de plaats in Afghanistan naar waar deze persoon terugkeert (CEDOCA, *COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban*, 14 december 2023, p. 36).

Bronnen geven ook aan dat individuen die als “*verwesterd*” worden gezien, bedreigd kunnen worden door de taliban, hun familie of burens omdat ze worden gezien als “*verraders*” of “*ongelovigen*”. Een bron geeft aan dat personen die worden beschouwd als ‘beïnvloed’ door westerse waarden, met argwaan worden bekeken en door de taliban kunnen worden gevisieerd, waarbij personen in verstedelijkte gebieden, middenveldactivisten, personen die een westerse opleiding hebben gevolgd of personen die een levensstijl hadden aangenomen die afwijkt van de plaatselijke gebruiken in het bijzonder worden genoemd (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 51).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 51; EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 51). Stigmatisering is onder meer het gevolg van de kosten van emigratie, vaak betaald door de uitgebreide familie, hetgeen leidt tot onbetaalde schulden en vergaande economische gevolgen voor familieleden. Een bron vermeldt dat terugkeerders uit Europa vaak vermijden kenbaar te maken dat zij uit het Westen werden gerepatriëerd om stigmatisering te vermijden. Voorts wordt gesteld dat roddels zich snel verspreiden, waarbij een terugkeerder uit Europa vaak wordt verdacht ‘besmet’ te zijn met westerse waarden en ideeën, zijn eigen cultuur te zijn ‘verloren’ en verboden handelingen te hebben gesteld, zoals niet bidden, zich bekeren tot het christendom, alcohol drinken of omgaan met vrouwen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 48-49). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen kunnen worden aangeduid: (1) personen “*die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden*”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en; (2) personen die zijn beïnvloed door buitenlandse waarden of als zodanig worden gezien, ook wel benoemd als personen die “*verwesterd*” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, die kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn of een verwestering worden toegedicht. Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risicoanalyse van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van 'zina' kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

In de *Country Guidance: Afghanistan* van de EUAA wordt gesteld dat vervolging van personen die onder deze profielen vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep. De richtsnoeren van EUAA kunnen worden bijgetreden (EUAA, *Country Guidance: Afghanistan*, mei 2024, p. 57-61).

4.6.2.2. In de bestreden beslissing wordt betreffende de opgeworpen vrees voor vervolging door de taliban omwille van zijn verblijf in het buitenland en in Europa, onder meer gesteld wat volgt:

“Mogelijke reacties ten aanzien van terugkeerders vanwege de taliban of vanwege de Afghaanse gemeenschap zullen dus steeds afhankelijk zijn van verschillende factoren, zoals het individuele profiel van de terugkeerder, het netwerk in Afghanistan en de plaats, context en familiale situatie in Afghanistan waarnaar deze persoon terugkeert. Niet elke Afghaan die terugkeert vanuit het Westen loopt derhalve hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd.

Evenmin kan voor elke Afghaan die onder het profiel van toegeschreven verwestering valt een gegronde vrees voor vervolging worden aangenomen. Bij de beoordeling van de vraag of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees voor vervolging is derhalve steeds een individueel onderzoek vereist, waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door de verzoeker te worden aangereikt. In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie.

Daarenboven moet worden vastgesteld dat u tot 14-jarige leeftijd in Afghanistan hebt verbleven, waaruit kan worden afgeleid dat u in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. U stelt dat u tijdens de periode dat u in Afghanistan leefde naar school ging. Ook tijdens uw verblijf in Pakistan woonde u in een kamp met enkel Afghanen (CGVS 1, p. 14), ging u naar een UNHCR-school waar enkel Afghanen gingen en ging u naar de madrassa (CGVS 1, p. 5-6). Daarbuiten had u geen duurzame contacten met mensen die niet-Afghaans waren. U ging niet om met Pakistani's en werkte nooit met vaste collega's wanneer u laadde en loste (CGVS 1, p. 15-16).

Bovendien blijkt u afkomstig te zijn uit de provincie Paktia, waar reeds sinds vele jaren sprake is van een grote talibanaanwezigheid, zoals ook blijkt uit uw verklaringen waar u het heeft over de talrijke talibanaanwezigheid in uw dorp, te merken aan het feit dat zij regelmatig langskwamen in de huizen voor eten en drinken (CGVS 1, p. 8-9). Er kan dan ook niet gesteld worden dat de vigerende religieuze en conservatieve normen en waarden u volledig onbekend zijn.

Bijgevolg dient besloten te worden dat u door uw jarenlange deelname aan de Afghaanse maatschappij bij uw vertrek uit Afghanistan al gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Daarom kan niet worden aangenomen dat u, na een verblijf van twaalf jaar in Pakistan en van een jaar in België, totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

U heeft ook nog een netwerk in uw regio van herkomst, namelijk uw zussen, waarmee u nog in contact kan raken via uw moeder, dat u kan bijstaan in geval van terugkeer en waarbij u zich desgevallend kan informeren naar de veranderingen in de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban.

Daar waar kan worden aangenomen dat u tijdens uw verblijf in België kennis heeft gemaakt met bepaalde westerse waarden en normen, toont u evenwel nergens concreet aan dat u deze waarden en normen ook

daadwerkelijk geïnternaliseerd heeft, in die mate dat zij fundamenteel deel zijn gaan uitmaken van uw identiteit en morele integriteit en dat van u niet meer zou kunnen worden verwacht dat u er afstand van neemt teneinde zich aan te passen aan het in Afghanistan vigerende normen- en waardenpatroon, zoals vormgegeven door de taliban en de conservatieve geledingen van de Afghaanse samenleving. Evenmin toont u in concreto aan dat u gedurende uw verblijf in België kenmerken of gedragingen heeft ontwikkeld die u moeilijk of nagenoeg onmogelijk zal kunnen veranderen of verbergen en waardoor u bij een terugkeer naar Afghanistan zal bestempeld worden als zijnde besmet door het Westen of anderszins de negatieve aandacht zou trekken van de Afghaanse gemeenschap in het algemeen of de taliban in het bijzonder.

Verder blijkt uit voorgaande vaststellingen dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat u daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan.

(...)

De kopie van uw PoR-kaart toont dat u in Pakistan hebt verbleven, wat evenmin wordt betwist. De foto's van uw familieleden in Haripur tonen dat u mensen kent die in Pakistan verblijven, maar bewijst niet dat zij uw familieleden zijn, noch dat uw gehele familie in Pakistan verblijft."

4.6.2.3. Met zijn algemeen betoog "dat de Afghanen die lange tijd in het buitenland hebben gewoond zoals verzoeker door de taliban als 'verwesterd' worden beschouwd" en verwijzing naar en citering uit landeninformatie werpt verzoeker geen ander licht op de vaststellingen in punt 4.6.2.1.en 4.6.2.2.

Waar verzoeker stelt dat hij steeds heeft aangegeven dat hij niet weet of zijn moeder nog contact heeft met zijn zussen, moet de Raad vaststellen dat hij dit niet steeds heeft verklaard. Enerzijds verklaarde hij inderdaad dat hij niet weet of zijn moeder contact heeft met zijn zus(sen) (NPO CGVS 27/05/2025, p. 8; NPO CGVS 20/11/2025, p. 6) en dat hij denkt dat zijn moeder geen contact heeft met zijn zus omdat hij ook geen contact heeft met haar (NPO CGVS 20/11/2025, p. 3) doch anderzijds verklaart verzoeker dat hij het zijn moeder gevraagd heeft en zij zei dat ze geen contact heeft met hen (NPO CGVS 20/11/2025, p. 6).

Op basis van deze zeer wisselende verklaringen – die niet in overeenstemming te brengen zijn met elkaar (ofwel weet verzoeker het niet ofwel heeft hij zijn moeder bevraagd en weet hij dat er geen contact is tussen zijn moeder en zijn zussen) – kan dan ook niet vastgesteld worden dat er geen contacten meer zijn, via zijn moeder, met zijn zussen. In dit licht moet ook vastgesteld worden dat verzoeker, niettegenstaande hij verklaart niet op de hoogte te zijn van enig contact nadat zijn zussen vertrokken zijn (NPO CGVS 20/11/2025, p. 6), kan aangeven tijdens de persoonlijke onderhouds bij het CGVS wat de huidige verblijfplaatsen zijn van zijn zussen, dat ze van plaats bleven veranderen omwille van het seizoen en het warme weer en hoe het met hen gaat (NPO CGVS 27/05/2025, p. 7-8).

Bovendien toont het (heden) niet hebben van contact met de zus(sen) – wat overigens te wijten zou zijn aan het feit dat zij een simpele gsm hebben en analfabeet zijn (NPO CGVS 27/05/2025, p. 8) en niet aan het niet kunnen lokaliseren van de zus(sen) – niet aan dat verzoeker niet terug in contact zou kunnen komen met zijn zussen bij een terugkeer. Evenmin doet het (heden) niet hebben van contact met zijn zussen afbreuk aan de pertinente vaststellingen in de bestreden beslissing dat verzoeker tot zijn 14-jarige leeftijd in Afghanistan heeft verbleven, waaruit kan afgeleid worden dat hij al een zekere maturiteit had en gevormd was naar Afghaanse normen en waarden, dat hij tijdens de periode in Afghanistan ook naar school ging, dat hij in Pakistan in een kamp woonde met enkel Afghanen, dat hij ook naar een UNHCR-school ging waar enkel Afghanen gingen en hij naar de madrassa ging, dat hij daarbuiten geen duurzame contacten had met mensen die niet-Afghaans waren, dat hij niet omging met Pakistani's en nooit werkte met vaste collega's, dat hij bovendien afkomstig is uit Paktia, waar reeds sinds vele jaren sprake is van een grote talibanaanwezigheid, zoals ook blijkt uit zijn verklaringen waar hij het heeft over de talrijke talibanaanwezigheid in zijn dorp, daar zij regelmatig langskwamen in huizen voor eten en drinken, dat de vigerende religieuze en conservatieve normen en waarden verzoeker dan ook niet volledig onbekend kunnen zijn, dat hij door zijn jarenlange deelname aan de Afghaanse maatschappij bij zijn vertrek al gevormd was naar Afghaanse normen en waarden en niet kan aangenomen worden dat hij na een verblijf van twaalf jaar in Pakistan en één jaar in België, totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse normen en waarden en deze zich niet meer eigen zou kunnen maken.

4.6.2.4. Verzoeker meent dat hij omwille van de lange tijd in het buitenland nergens meer veilig is in Afghanistan, dat het CGVS derhalve met de gevolgen en de werkwijze van de taliban geen rekening heeft

gehouden, dat het CGVS nochtans met elk relevant gegeven waarover hij beschikt rekening moet houden, ook al wordt dat niet door de verzoeker om internationale bescherming meegedeeld. Dat zijn profiel nergens meer veilig is in Afghanistan blijkt volgens verzoeker uit het COI-rapport van augustus 2022, waaruit blijkt dat elke moslim die is gevlucht wordt geacht een slechte moslim te zijn met alle gevolgen van dien.

Met zijn betoog dat iedereen die lange tijd in het buitenland heeft verbleven nergens meer veilig is in Afghanistan daar uit een COI-rapport van augustus 2022 blijkt dat elke moslim die is gevlucht wordt geacht een slechte moslim te zijn met alle gevolgen van dien, gaat verzoeker uit van een gedeeltelijke lezing van de door hem in het verzoekschrift geciteerde tekst. Immers gaat de geciteerde tekst inderdaad in op de situatie van personen die uit Afghanistan vertrokken maar is dit toegespitst op personen die vertrokken naar het Westen.

Verzoeker maakt dan ook met zijn betoog niet aannemelijk dat hij enkel omwille van de lange tijd in het buitenland nergens meer veilig is in Afghanistan.

In zoverre hij wenst te wijzen op zijn recent verblijf in het Westen, blijkt wel degelijk dat verweerder rekening heeft gehouden met de beschikbare landeninformatie over de gevolgen hiervan en de werkwijzen van de taliban en dit als volgt:

“Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf, de COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban van 14 december 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan._migratiebewegingen_van_afghanen_sinds_de_machtsovername_door_de_taliban_20231214.pdf, de EUAA Country Guidance Afghanistan van mei 2024, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/country-guidance-afghanistan-2024>, de EUAA Afghanistan – Country Focus van november 2024, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/202411/2024_11_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_0.pdf en de SEM, Focus Afghanistan – Return from abroad van februari 2025, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/sem_focus_afghanistan_return_from_abroad_20250214.pdf) kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat emigratie wordt omschreven als een belangrijke component van de Afghaanse geschiedenis en een fenomeen dat ingebakken zit in de Afghaanse maatschappij en cultuur. Miljoenen Afghanen hebben het land de voorbije decennia om diverse redenen verlaten. Ook na de machtsovername van de taliban in augustus 2021 blijft het verlangen om te emigreren groot, voornamelijk bij hoger opgeleide Afghanen en bij Afghanen jonger dan 30 jaar.

De de facto autoriteiten zijn er zich van bewust dat ze de talenten, vaardigheden en ervaring van hun bevolking nodig hebben, en verkondigen in hun officiële communicatie sinds de machtsovername een duidelijke boodschap waarin ze de Afghaanse bevolking vragen het land niet te verlaten en de reeds uitgeweken Afghanen aansporen terug te keren om het nieuwe bestel te ondersteunen. Tal van berichten volgen in de loop van 2022 en 2023 waarbij de taliban politieke leiders en ambtenaren van de voormalige regering, maar ook investeerders, zakenlui en academici die het land hebben verlaten, oproepen om terug te keren naar Afghanistan. In augustus 2024 wordt gemeld dat het aantal hooggeplaatste figuren dat na de machtsovername terugkeerde naar Afghanistan in het kader van de ‘Commissie voor terugkeer en communicatie met voormalige Afghaanse ambtenaren en politieke figuren’ opgelopen is tot bijna 1000 personen.

Verder blijkt uit de landeninformatie dat de luchthavens van onder meer Kaboel, Kandahar, Jalalabad, Khost, Herat en Mazar-e Sharif opnieuw functioneren. Op de luchthaven van Kaboel zijn er dagelijks zowel binnenlandse als internationale vluchten die aankomen en vertrekken. Alleen al vanuit Dubai Airport vertrekken er maandelijks ruwweg 200 vluchten naar Kaboel. De passagiers op deze vluchten worden omschreven als een gemengde groep van Afghaanse gezinnen die op familiebezoek gaan, zakenlui, hulpverleners en gedeporteerden. Er zijn heden geen rechtstreekse vluchten naar Afghanistan mogelijk vanuit België, of bij uitbreiding vanuit de EU. Wel is het mogelijk om dagelijks via tussenstops (in Istanboel, Abu Dhabi, Dubai, Teheran, ...) vanuit West-Europa naar de internationale luchthaven van Kaboel te vliegen.

Het aantal gedwongen repatriëringen vanuit Europa naar Afghanistan bleef de voorbije jaren zeer laag. Sinds Turkije in januari 2022 commerciële vluchten naar Kaboel heeft hervat, verschijnen wel doorlopend berichten over deportaties van Afghaanse migranten. Doorheen 2022 zou het om bijna 70.000 personen gaan, in 2023 en 2024 gaat het opnieuw om tienduizenden Afghanen. Ook vanuit de buurlanden Iran en Pakistan werden sinds 2022 vele honderdduizenden Afghaanse migranten gerepatriëerd.

Het is onbekend hoeveel Afghanen er sinds augustus 2021 vanuit westerse landen vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan, aangezien dergelijke terugkeer via een derde land verloopt. Verschillende bronnen bevestigen evenwel dat er sinds de machtsovername door de taliban naast definitieve terugkeer ook sprake is van tijdelijke terugkeer van Afghanen naar hun thuisland. Hierbij worden familiebezoek, zakenbelangen en het beheer van eigendommen aangehaald als mogelijke redenen voor een tijdelijke terugkeer. Op de luchthaven van Kaboel werd in oktober 2023 opnieuw een 'reception desk' voor terugkeerders geopend door IOM en het Afghaanse ministerie van 'Refugees and Repatriation'.

De immigratieprocedure op de luchthaven van Kaboel verloopt grotendeels zoals voordien. De controle van passagiers wordt nog steeds uitgevoerd door voormalig immigratie- en luchthavenpersoneel (waaronder ook vrouwelijk personeel), dat naar verluidt geleidelijk aan vervangen wordt door talibanpersoneel in uniform. Anno 2023 zijn de taliban en hun General Directorate of Intelligence (GDI) aanwezig op de luchthaven in Kaboel. De taliban zou beschikken over passagierslijsten en zou dus kunnen achterhalen wie het land binnenkomt. De GDI zou in het bijzonder aandacht hebben voor buitenlanders, spionnen en mensen met mogelijke connecties met Islamic State Khorasan Province (ISKP). Op de luchthavens zouden ook lijsten voorhanden zijn met namen van personeelsleden van de voormalige ANSF die gezocht worden. De taliban zou actief gebruik maken van biometrische gegevens om deze mensen te herkennen en op te sporen. Een van de geconsulteerde bronnen geeft aan dat het niet kan uitgesloten worden dat mensen die uit een westers land komen meer vragen moeten beantwoorden bij binnenkomst, vooral wanneer zij westerse kleding dragen, terwijl een andere bron aangeeft dat er dagelijks Afghanen uit Westerse landen aankomen en dit niet tot problemen leidt. De taliban worden evenwel niet in staat geacht om van iedereen te weten of te achterhalen van waar en waarom iemand is teruggekeerd. Grenscontroles worden door bronnen omschreven als 'oppervlakkig'.

Evenmin wordt de taliban geacht over de nodige capaciteit, mankracht en middelen te beschikken om iedereen die zich op het Afghaanse grondgebied bevindt te controleren en eventuele tegenstanders systematisch op te sporen. De taliban heeft wel controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders en voormalige medewerkers van de ANSF op te sporen. Daarnaast wordt op deze manier tevens toezicht gehouden op de handhaving van de taliban codes, waaronder het verbod voor vrouwen om zich in het openbaar te verplaatsen zonder begeleiding van een mahram. Deze controleposten staan vooral in de provinciale hoofdsteden, districtscentra en stedelijke centra zoals Kaboel opgesteld. Elders in het land zouden er nauwelijks controleposten zijn. Tijdens deze controles worden standaardvragen gesteld aangaande de herkomst en bestemming van personen. Hoewel er meldingen zijn van controles waarbij telefoons worden doorzocht, zou dit niet systematisch gebeuren, maar eerder afhangen van de locatie en het profiel van de gecontroleerde persoon. Hierbij wordt onder meer verwezen naar de controle van VNpersoneel, militaire voertuigen, personen die verdacht worden van banden met ISKP, Panjshiri's. De controleposten zijn vooral bedoeld om te speuren naar personen met een specifiek profiel. Er blijkt uit de beschikbare algemene informatie aldus niet dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden.

Hoewel de infrastructuur van de de facto talibanregering als zwak wordt bestempeld, en de taliban niet in staat wordt geacht om alle terugkeerders op te sporen en te controleren, zullen in de praktijk, op dorpsniveau, de plaatselijke leiders wel op de hoogte zijn van wie is teruggekeerd.

Meerdere bronnen geven aan dat er weinig concrete informatie is over de huidige situatie van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, zowel vanuit het Westen als vanuit naburige landen. De beschikbare informatie hierover wordt omschreven als gering, beperkt en vaak eerder anekdotisch. Niettegenstaande er geen systematische opvolging gebeurt van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, dient erop gewezen te worden dat verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land opvolgen en rapporteren over gebeurtenissen en incidenten. Indien er ernstige problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban personen behandelt die terugkeren uit het Westen zou dit gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties en instanties die de situatie in het land opvolgen. Dit is geenszins het geval. Verschillende bronnen geven aan dat de taliban terugkeerders doorgaans goed behandelen en dat ze geen weet hebben van acties vanwege de de facto autoriteiten ten aanzien van Afghanen die terugkeren, louter omdat ze zijn teruggekeerd uit een westers land.

Personen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan kunnen evenwel door de taliban of de Afghaanse gemeenschap met argwaan worden bekeken en kunnen geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting, o.a. omwille van de perceptie verwesterd te zijn. Stigmatisering of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. Personen kunnen worden gezien als 'verwesterd', onder meer omwille van hun gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans en/of niet-islamitisch beschouwd worden. Echter, niet elke Afghaan die terugkeert loopt hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd. Evenmin kan gesteld worden dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om te besluiten dat u gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de

Westerse waarden, of als iemand die de sociale normen niet respecteert en om die reden zal vervolgd worden. De Afghaanse maatschappij wordt immers omschreven als zeer divers en complex, waardoor er bijgevolg steeds (lokale) variatie in interpretatie en houdingen mogelijk is, ook wat betreft de wijze waarop mensen die terugkeren naar Afghanistan worden gepercipieerd en behandeld. Mogelijke reacties ten aanzien van terugkeerders vanwege de taliban of vanwege de Afghaanse gemeenschap zullen dus steeds afhankelijk zijn van verschillende factoren, zoals het individuele profiel van de terugkeerder, het netwerk in Afghanistan en de plaats, context en familiale situatie in Afghanistan waarnaar deze persoon terugkeert. Niet elke Afghaan die terugkeert vanuit het Westen loopt derhalve hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd.

Evenmin kan voor elke Afghaan die onder het profiel van toegeschreven verwestering valt een gegronde vrees voor vervolging worden aangenomen. Bij de beoordeling van de vraag of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees voor vervolging is derhalve steeds een individueel onderzoek vereist, waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door de verzoeker te worden aangereikt. In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie.

Daarenboven moet worden vastgesteld dat u tot 14-jarige leeftijd in Afghanistan hebt verbleven, waaruit kan worden afgeleid dat u in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. U stelt dat u tijdens de periode dat u in Afghanistan leefde naar school ging. Ook tijdens uw verblijf in Pakistan woonde u in een kamp met enkel Afghanen (CGVS 1, p. 14), ging u naar een UNHCR-school waar enkel Afghanen gingen en ging u naar de madrassa (CGVS 1, p. 5-6). Daarbuiten had u geen duurzame contacten met mensen die niet-Afghaans waren. U ging niet om met Pakistani's en werkte nooit met vaste collega's wanneer u laadde en loste (CGVS 1, p. 15-16).

Bovendien blijkt u afkomstig te zijn uit de provincie Paktia, waar reeds sinds vele jaren sprake is van een grote talibanaanwezigheid, zoals ook blijkt uit uw verklaringen waar u het heeft over de talrijke talibanaanwezigheid in uw dorp, te merken aan het feit dat zij regelmatig langskwamen in de huizen voor eten en drinken (CGVS 1, p. 8-9). Er kan dan ook niet gesteld worden dat de vigerende religieuze en conservatieve normen en waarden u volledig onbekend zijn.

Bijgevolg dient besloten te worden dat u door uw jarenlange deelname aan de Afghaanse maatschappij bij uw vertrek uit Afghanistan al gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Daarom kan niet worden aangenomen dat u, na een verblijf van twaalf jaar in Pakistan en van een jaar in België, totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

U heeft ook nog een netwerk in uw regio van herkomst, namelijk uw zussen, waarmee u nog in contact kan raken via uw moeder, dat u kan bijstaan in geval van terugkeer en waarbij u zich desgevallend kan informeren naar de veranderingen in de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban.

Daar waar kan worden aangenomen dat u tijdens uw verblijf in België kennis heeft gemaakt met bepaalde westerse waarden en normen, toont u evenwel nergens concreet aan dat u deze waarden en normen ook daadwerkelijk geïnternaliseerd heeft, in die mate dat zij fundamenteel deel zijn gaan uitmaken van uw identiteit en morele integriteit en dat van u niet meer zou kunnen worden verwacht dat u er afstand van neemt teneinde zich aan te passen aan het in Afghanistan vigerende normen- en waardenpatroon, zoals vormgegeven door de taliban en de conservatieve geleidingen van de Afghaanse samenleving. Evenmin toont u in concreto aan dat u gedurende uw verblijf in België kenmerken of gedragingen heeft ontwikkeld die u moeilijk of nagenoeg onmogelijk zal kunnen veranderen of verbergen en waardoor u bij een terugkeer naar Afghanistan zal bestempeld worden als zijnde besmet door het Westen of anderszins de negatieve aandacht zou trekken van de Afghaanse gemeenschap in het algemeen of de taliban in het bijzonder.

Verder blijkt uit voorgaande vaststellingen dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat u daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan.

Door louter opnieuw te wijzen op het rapport “*EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022*” – waarmee verweerder eveneens rekening heeft gehouden – werpt verzoeker geenszins een ander licht op de voormelde analyse van verweerder.

4.6.2.5. De Raad wijst er voorts op dat verzoeker ook heden niet in staat om *in concreto* aan te tonen dat in zijn hoofde sprake is van aangenomen westerse waarden en normen waardoor hij bij terugkeer naar Afghanistan met een redelijke mate van waarschijnlijkheid door de traditionele Afghaanse maatschappij en de taliban zal worden gepercipieerd als niet-conformerend aan de aldaar heersende waarden en normen én omwille daarvan zal worden gevisieerd/vervolgd.

Verzoeker geeft geen enkele duiding over de normen en waarden die hij dan wel zou hebben aangenomen waardoor hij bij terugkeer naar Afghanistan een risico op vervolging zou lopen in de zin van het Vluchtelingenverdrag.

De uiteenzetting is te summier en te beperkt en mist bovendien de nodige verdere stoffering, onderbouwing, concretisering en uitwerking om enige (toegeschreven) verwestering aannemelijk te maken. Het komt hierbij niet aan de Raad om te gissen naar bepaalde gedragingen die verzoeker zich al dan niet zou hebben eigen gemaakt.

Uit de stukken van het administratief dossier blijken ook geen andere concrete elementen op grond waarvan zou kunnen worden besloten dat verzoeker zich door zijn verblijf van anderhalf jaar in België fundamentele westerse maatschappelijke normen en waarden heeft geïnternaliseerd die raken aan zijn identiteit en morele integriteit waardoor een vrees voor vervolging of het lijden van ernstige schade in zijn hoofde zou kunnen worden vastgesteld.

Er wordt voorts niet betwist dat Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering, discriminatie of uitstoting. De Raad herhaalt dat individuen die als “*verwesterd*” worden gezien, bedreigd kunnen worden door de taliban, hun familie of burens omdat ze worden gezien als “*verraders*” of “*ongelovigen*”, dat personen die worden beschouwd als ‘beïnvloed’ door westerse waarden, met argwaan worden bekeken en door de taliban kunnen worden gevisieerd, waarbij personen in verstedelijkte gebieden, middenveldactivisten, personen die een westerse opleiding hebben gevolgd of personen die een levensstijl hadden aangenomen die afwijkt van de plaatselijke gebruiken in het bijzonder worden genoemd (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 51). De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 51; EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 51). Stigmatisering is onder meer het gevolg van de kosten van emigratie, vaak betaald door de uitgebreide familie, hetgeen leidt tot onbetaalde schulden en vergaande economische gevolgen voor familieleden. Een bron vermeldt dat terugkeerders uit Europa vaak vermijden kenbaar te maken dat zij uit het Westen werden gerepatrieerd om stigmatisering te vermijden. Voorts wordt gesteld dat roddels zich snel verspreiden, waarbij een terugkeerder uit Europa vaak wordt verdacht ‘besmet’ te zijn met westerse waarden en ideeën, zijn eigen cultuur te zijn ‘verloren’ en verboden handelingen te hebben gesteld, zoals niet bidden, zich bekeren tot het christendom, alcohol drinken of omgaan met vrouwen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 48-49). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Verzoeker reikt echter in het kader van zijn beschermingsverzoek geen concrete elementen of aanwijzingen aan dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie of zijn lokale gemeenschap zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofde sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die kan worden gelijkgesteld met vervolging of ernstige schade.

In zoverre verzoeker nog zou doelen op “het schrikbewind” van de taliban en citeert uit algemene landeninformatie over het regime van de taliban en de implementatie van de sharia – waarbij hij onder meer opmerkt dat de taliban een zeer wraakzuchtige organisatie is, dat er uit objectieve bronnen blijkt dat er na de machtsovername door de taliban een verslechtering is van de mensenrechtensituatie in Afghanistan, dat de taliban-strijders op eigen initiatief handelen, aangezien ze geen straf of consequenties kunnen ondergaan, dat de vertegenwoordigers van de taliban hebben toegegeven dat hun strijders inderdaad niet altijd conform

het officiële beleid van de taliban handelden, maar eerder uit persoonlijke wraakzuchtigheid, dat Afghanen die als 'verwesterd' worden beschouwd, het risico lopen te worden bedreigd, gemarteld, afgeperst, ontvoerd of vermoord door de taliban, dat de taliban de mensen die terugkeren verdenkt van westerse waarden te importeren of als 'buitenstaanders' of spionnen worden beschouwd, dat hij dan ook hierdoor zou worden geëxecuteerd met als gevolg dat hij zeer strenge straffen zou moeten ondergaan en/of zou worden geëxecuteerd, dat verschillende objectieve bronnen aangeven dat de taliban een strikte interpretatie heeft van de sharia en dat ze een strenge controle uitoefenen op het dagelijkse leven van de Afghanen door de strenge straffen en executies, dat de taliban hudud-straffen uitvoert en de hudud-straffen variëren van openbare zweepslagen tot openbare steniging tot de dood, amputatie van handen en kruisiging, dat hudud-misdaden niet kunnen worden vergeven door het slachtoffer noch door de staat, dat de straffen bovendien in het openbaar moeten worden uitgevoerd om de vermeende dader die zonder enig duidelijk noch eerlijk proces wordt veroordeeld te kunnen vernederen door deze hudud-straffen, dat uit het EASO-rapport van januari 2022 en uit het COI-rapport van augustus 2022 blijkt dat de taliban geen afstand heeft genomen van hun voormelde hudud-straffen die voortvloeien uit de strikte toepassing van de sharia, dat de interpretatie van de sharia door de taliban de meest brutale van heel de wereld is, dat de taliban straffen oplegt die nergens anders in de (islamitische) wereld voorkomen en dat uit de overgrote meerderheid van de rapporten blijkt dat de taliban geen afstand heeft gedaan van de strikte toepassing van de sharia – wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd, en waarin willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaatsgrijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Een individuele beoordeling blijft bijgevolg noodzakelijk. Uit het voorgaande is evenwel gebleken dat verzoeker niet concreet aantoonde dat hij in de actuele stand van zaken in geval van terugkeer naar Afghanistan als verwesterd zal worden gepercipieerd, noch dat hij niet in staat zal zijn om zich aan te passen aan de heersende waarden en normen. Door in zijn verzoekschrift louter te verwijzen naar en te citeren uit algemene informatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, werpt verzoeker hier geen ander licht op en blijft hij in gebreke *in concreto* een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) aan te tonen.

Waar verzoeker nog betoogt dat zelfs zonder uitgesproken publieke uitingen het loutere feit dat iemand uit Europa terugkeert al tot argwaan of repressie kan leiden in Afghanistan en dit in het bijzonder geldt voor jonge mannen zoals verzoeker die een tijd in het Westen verbleven, terugkeren zonder duidelijk werk of familiebanden, of waarvan bekend is dat ze een asielaanvraag indienden, wijst de Raad erop dat hierboven reeds werd gesteld dat uit de landeninformatie niet volgt dat voor elke Afghaan die terugkeert louter omwille van zijn verblijf in het buitenland een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen noch dat elke Afghaan louter omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele en sociale normen heeft overschreden. Verzoeker brengt geen concrete elementen aan waaruit het tegendeel kan blijken. Hij brengt ook geen concrete elementen bij waaruit blijkt dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan als verwesterd zou worden gepercipieerd, laat staan dat hij *in concreto* aannemelijk zou maken dat hij daardoor dreigt te worden geëxecuteerd, gestigmatiseerd en/of vervolgd. Gelet op wat voorafgaat brengt verzoeker in het kader van zijn verzoek geen concrete elementen bij waaruit blijkt dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zou worden geëxecuteerd omwille van zijn verblijf in Europa.

Betreffende de stelling dat het loutere feit dat iemand uit Europa terugkeert tot argwaan of repressie kan leiden, in het bijzonder voor jonge mannen waarvan bekend is dat ze een asielaanvraag indienden, wijst de Raad er nog op dat verzoeker zich beperkt tot een loutere bewering die hij geenszins staakt. Bovendien toont hij niet aan op welke wijze het bekend zou zijn dat verzoeker in Europa een asielaanvraag heeft ingediend. In dit kader wenst de Raad nog te herhalen dat uit het SEM-rapport blijkt dat *de facto*-overheden over het algemeen weinig achtergrondinformatie hebben over terugkerende personen en ze niet in staat zijn om alle terugkeerders te volgen en te controleren (p. 37).

4.6.2.6. Aangezien hierboven werd vastgesteld dat niet kan worden aangenomen dat verzoeker is verwesterd of dat hij als dusdanig zal worden beschouwd, is de vraag of de door verzoeker aangehaalde vrees voor vervolging omwille van een (toegeschreven) verwestering al dan niet verband houdt met het Vluchtelingenverdrag op grond van het behoren tot een welbepaalde sociale groep, godsdienst of politieke overtuiging, dan ook niet relevant noch dienstig.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, §4 van de Vreemdelingenwet.

Gelet op verzoekers individuele omstandigheden kan *in casu* niet worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit Europa en/of een (toegeschreven) verwestering en/of een (toegeschreven) overschrijding van religieuze, morele en/of sociale normen.

4.6.3. Betreffende de socio-economische en humanitaire situatie

4.6.3.1. Artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip 'ernstige schade' in dit artikel heeft betrekking "*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*", met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C- 465/07, Elgafaji, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, §1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

Verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C- 542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de *Country Guidance: Afghanistan* van EUAA van mei 2024 (p. 101: "*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*").

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, §1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie, aangeleverd door verzoeker in zijn verzoekschrift en door verweerder in de bestreden beslissing en geactualiseerd in zijn aanvullende nota van 2 maart 2026, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precare socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban, die door de internationale gemeenschap niet wordt erkend als een legitieme Afghaanse overheid, kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met verdere gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ook zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie. Tot slot heeft de Afghaanse economie in 2025 nieuwe klappen gekregen waaronder een aanzienlijke vermindering van Amerikaanse hulp en de massale toestroom van terugkeerders uit Pakistan en Iran (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 48). In april 2025 besloot de VS, voorheen de grootste donor, de financiering van bijna al zijn humanitaire programma's stop te zetten en andere donoren volgden dit voorbeeld. Het gevolg is dat honderden gezondheidscentra zijn gesloten, en dat USAID-programma's die miljoenen Afghanen ondersteunen met voedselvoorziening, spoedeisende gezondheidszorg en water, sanitaire voorzieningen en hygiëne zijn opgeschort. Daarnaast keerden in 2025 2,5 miljoen Afghanen terug vanuit Iran en Pakistan. Met als gevolg dat de reeds precare humanitaire situatie in Afghanistan verder onder druk wordt gezet. Het hoog aantal terugkeerders heeft onder meer de concurrentie op de arbeidsmarkt verscherpt en heeft de druk op de stedelijke huisvestingscrisis vergroot (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 81 en 85). De meeste terugkeerders komen aan zonder bezittingen en velen hebben nooit een voet in Afghanistan gezet omdat ze al generaties lang in het buitenland wonen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 48). Omwille van de afwezigheid van een sociale welvaartstaat is het hebben van een sociaal netwerk bij terugkeer naar Afghanistan van vitaal belang voor de re-integratie en toegang tot werk voor terugkeerders (EUAA, *Afghanistan Country focus*, januari 2026, p. 48).

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precare socio-economische en humanitaire situatie overwegend worden veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan worden veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt gevisieerd of dat hij behoort tot een groep van gevisieerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

4.6.3.2. Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen elementen aan die tot een andersluidende conclusie kunnen leiden.

In zoverre verzoeker zou menen dat de verergering van de humanitaire en socio-economische toestand in Afghanistan door de gedragingen van de nieuwe regering is veroorzaakt en het een direct gevolg is van de internationale sancties, wijst de Raad erop dat hieruit nog niet volgt dat artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet van toepassing is. De sancties en economische acties worden immers opgelegd door buitenlandse regeringen en internationale instellingen en zijn gericht tegen het talibanregime en individuele talibanleden. De sancties en economische acties viseren op zich Afghanistan noch de Afghaanse bevolking. Dit neemt niet weg dat de Afghaanse bevolking eveneens wordt getroffen door deze sancties en economische maatregelen die via een domino-effect een ernstige impact hebben op hun leefomstandigheden

en socio-economische situatie. Er is echter in hoofde van de buitenlandse regeringen en de internationale instellingen geen sprake van een opzettelijk handelen of nalaten dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan tegen verzoeker. Voorts is de Raad van mening dat de redenen waarom internationale sancties en economische maatregelen worden getroffen tegen de taliban een onvoldoende aanknopingspunt vormen om te kunnen stellen dat het risico om bij terugkeer terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting voortvloeit uit een opzettelijk handelen of nalaten vanwege de taliban dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan dat verzoeker *in casu* persoonlijk wordt geviséerd. De Raad herinnert eraan dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt.

4.6.3.3. De Raad onderstreept dat *in casu* uit niets blijkt dat verzoeker in deze context op specifieke en persoonlijke wijze zou (riskeren te) worden geviséerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen. Verzoeker laat na enigszins aan te tonen dat hij bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban of enige andere actor op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften. Door louter te wijzen op het grondconflict en zijn familiale voorgeschiedenis, toont hij dit niet aan. Nog los van de vaststelling dat verzoeker het bestaan van het grondconflict niet aannemelijk heeft gemaakt, verduidelijkt hij niet op welke wijze het grondconflict in 2011 en zijn 'familiale voorgeschiedenis', ertoe zou leiden dat hij door de taliban – of enige andere actor – op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften. Hierbij merkt de Raad nog op dat ook zijn zussen terug in Afghanistan wonen en dit sinds enige tijd en verzoeker verklaarde dat het goed met hen gaat. Door louter te wijzen op de mensenrechtenschendingen door en het 'schrikbewind' van de taliban, met inbegrip van een strikte en vergaande toepassing van de sharia, toont verzoeker evenmin aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban of enige andere actor op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften.

4.6.3.4. Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM valt *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

4.6.4. Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Hij maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend. Het betoog van verzoeker en de door hem aangebrachte landeninformatie kan niet anders doen besluiten.

4.6.5. Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

4.7. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet

4.7.1. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c) van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze

door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd in vergelijking met de periode voordien, die gekenmerkt werd door een gewapende strijd tussen de toenmalige overheid en de taliban. Het einde van deze strijd ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog interne gewapende confrontaties in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en verzetsgroepen, zoals het NRF en de AFF en anderzijds tussen de taliban en ISKP. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij er ook sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige 'Afghan National Defense and Security Forces' alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, (vermeende) tegenstanders, activisten, journalisten en aanhangers van ISKP. Daarnaast hebben er gewapende confrontaties plaats tussen Afghanistan en Pakistan, voornamelijk langs grensgebieden.

Sinds de machtsvername door de taliban is het niveau van willekeurig geweld en het aantal burgerslachtoffers in Afghanistan significant gedaald. Het lagere niveau van willekeurig geweld dat zich doorzette in 2022 werd bevestigd door een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten in 2023, 2024 en 2025.

Uit de meest recente *Country Focus* van EUAA van januari 2026 blijkt dat de daling van het geweldsniveau in Afghanistan zich ook in 2025 heeft doorgezet. Zowel het aantal geweldsincidenten als het aantal burgerslachtoffers is in 2025 verder gedaald in vergelijking met de voorgaande periode. Het aantal incidenten van "*violence against civilians*" wordt bovendien grotendeels toegeschreven aan de *de facto*-autoriteiten, waarbij het gaat om arrestaties, het gebruik van excessief geweld, onder andere bij het bestrijden van criminaliteit, maar ook gevallen waarin de naleving van de sharia wordt afgedwongen, het viseren van medewerkers van de voormalige Afghaanse overheid en hun familieleden en van leden van verzetsgroepen. De provincie Paktika kende in de periode van 1 oktober 2024 tot 30 november 2025 het hoogste aantal burgerslachtoffers (67), gevolgd door Kandahar (48) en Badakhshan (37).⁴

In 2025 vormden het NRF en andere verzetsgroepen geen significante bedreiging voor de territoriale controle van de *de facto*-talibanautoriteiten. Het merendeel van de aanvallen van verzetsgroepen, in de vorm van "*battles*" en "*explosions/remote violence*", vond plaats in de provincies Kabul, Kunduz en Herat. Hoewel deze aanvallen zijn gericht tegen de *de facto*-veiligheidstroepen, blijkt tevens dat burgers hiervan het slachtoffer kunnen zijn. Het aantal burgerslachtoffers blijft evenwel beperkt. Hieruit kan worden besloten dat de Afghaanse verzetsgroepen op beperkte schaal blijven doorgaan met doelgerichte aanvallen op de *de facto*-autoriteiten, doch dat er in 2025 geen sprake was van een significante toename van deze aanvallen en/of het aantal burgerslachtoffer ten gevolge van deze aanvallen.

ISKP daarentegen viseert zowel de *de facto*-autoriteiten, als burgerdoelwitten, zoals religieuze minderheden of bepaalde profielen. ISKP gebruikt tactieken, zoals zelfmoordaanslagen, bembommen, magnetische bommen en "*targeted killings*". Na gerichte acties door de taliban wordt de operationele capaciteit van ISKP als beperkter beschouwd en is er een significante daling van het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen. In 2025 vormde ISKP evenmin een significante bedreiging voor de territoriale controle van de *de facto*-talibanautoriteiten. Hoewel veel van de acties en aanslagen door ISKP gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke "*collateral damage*" onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 58-60).

In 2025 vonden er confrontaties plaats tussen de *de facto*-autoriteiten en de Pakistaanse veiligheidsdiensten, die stellen dat zij hierbij de zogenaamde 'Pakistaanse taliban' ('*Tehreek-e-Taliban*' (hierna: TTP)) viseren. Zij beschuldigen de taliban ervan dat zij de TTP een onderdak bieden. Hierbij voert het Pakistaanse leger ook luchtaanvallen uit. De confrontaties vonden voornamelijk plaats langs de grens tussen Pakistan en Afghanistan. Ook de meeste luchtaanvallen vonden daar plaats, al vond er ook een luchtaanval op Kabul-stad plaats. De *de facto*-talibanautoriteiten hebben deze Pakistaanse aanvallen proberen te beantwoorden met vergeldingsacties gericht tegen Pakistaanse grensposten. De meest getroffen gebieden zijn de grensdistricten van de provincies Nangarhar, Kunar en Khost. Tijdens deze confrontaties met het Pakistaanse leger, en bij luchtaanvallen van deze laatste, vielen in de grensregio's tientallen burgerslachtoffers. Hoewel bij de Pakistaanse aanvallen ook burgerslachtoffers vielen, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat de Pakistaanse veiligheidsdiensten Afghaanse burgers als doelwit hadden. Volgens VN-gegevens veroorzaakten gevechten tussen de Afghaanse *de facto*-autoriteiten en Pakistaanse veiligheidstroepen minstens 503 burgerslachtoffers in de periode van 10 tot 17 oktober 2025, waaronder 50 doden en 453 gewonden, voornamelijk door luchtbombardementen en grensoverschrijdende beschietingen.

UNAMA registreerde voorlopig alleen al in het district Spin Boldak 17 burgerdoden en 346 gewonden. Volgens UCDP veroorzaakten incidenten waarbij Pakistan betrokken was in de referentieperiode van 1 oktober 2024 tot 30 november 2025 37 burgerdoden, waarvan 32 doden in Spin Boldak (provincie Kandahar).

Voorts blijkt wel dat deze Pakistaanse aanvallen zich voornamelijk concentreerden in oktober 2025 en dat er op 19 oktober 2025 een tijdelijk staakt-het-vuren werd afgesloten, hoewel er nadien nog sporadisch luchtaanvallen en gevechten in de grensgebieden tussen beide landen voorkwamen. Van grootschalige en langdurige gevechten met willekeurig geweld tegen burgers is dan ook geen sprake (EUAA, *Afghanistan - Country Focus*, januari 2026, p. 60-63).

De daling van het geweld heeft onder meer als gevolg dat de wegen significant veiliger zijn, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen. Na de machtsovername en het einde van het conflict is ontheemding ten gevolge van conflict of geweld vrijwel volledig gestopt. De ontheemding die momenteel nog plaatsvindt, is voornamelijk het gevolg van natuurrampen. Ten gevolge van incidenten met het Pakistaanse leger raakten in 2025 in een aantal grensdistricten van de provincies Nangarhar en Kunar ongeveer 7.500 personen ontheemd; in het district Spin Boldak (Kandahar) zouden 20.000 families zijn ontheemd als gevolg van Pakistaanse luchtaanvallen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 71). In 2025 is het aantal terugkeerders uit Pakistan en Iran sterk toegenomen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 46).

In Afghanistan is er heden geen sprake meer van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan* van mei 2024 en is gelet op de informatie opgenomen in de *Afghanistan Country Focus* van EUAA van januari 2026 nog steeds actueel.

4.7.2. Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen informatie bij die een ander licht kan werpen op de voorgaande analyse en de geactualiseerde landeninformatie, zoals aangebracht door de commissaris-generaal in de op 2 maart 2026 neergelegde aanvullende nota.

De Raad merkt voorts nog op dat verzoeker door de loutere verwijzing naar algemene informatie geen persoonlijke omstandigheden aantoont die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen. Verzoeker laat overigens na om concreet toe te lichten hoe de aangevoerde persoonlijke omstandigheden, namelijk dat hij een jonge man is die al een ruime tijd in Europa verblijft, het risico in zijn hoofde zouden verhogen, te meer gelet op de vaststellingen onder punt 4.6.2.

4.7.3. Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

4.8. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.9. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de adjunct-commissaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

4.10. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CGVS uitvoerig werd gehoord. De Raad herhaalt dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud de mogelijkheid kreeg zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, hij kon nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hij heeft zich laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de adjunct-commissaris zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst en op alle dienstige stukken. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

4.11. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, §1, 2° van de

Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee juni tweeduizend zesentwintig door:

N. VERMANDER,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
K. VERHEYDEN,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER